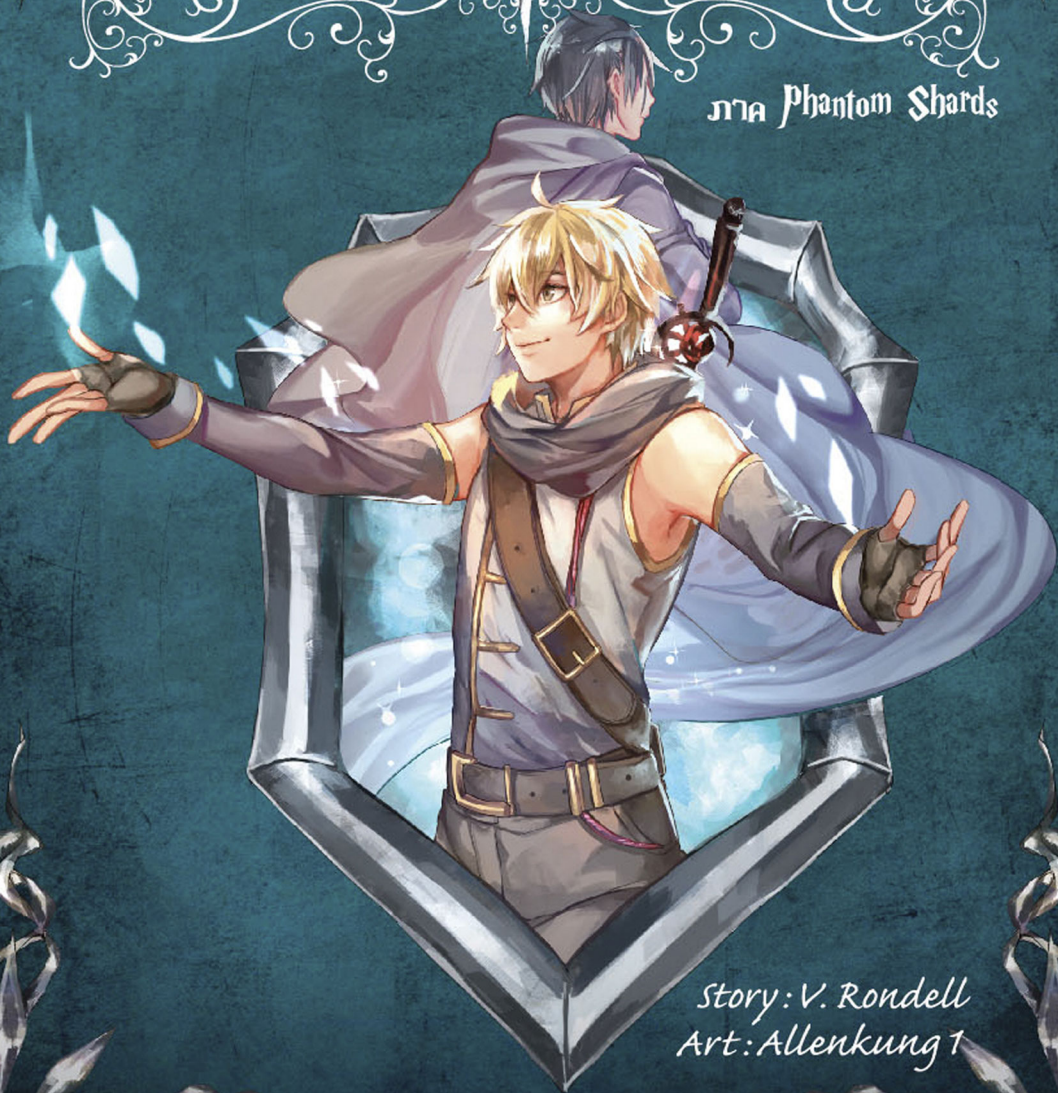

My Wicked Wizard

Phantom Shards

Story: V. Rondell
Art: Allenkung 1

บทนำ

“ไม่ได้เด็ดขาด มันเป็นของข้า มันต้องเป็นของข้าแต่ผู้เดียว!”

ชายร่างผอมบักโกรกในชุดเสื้อคลุมนอนกำมะหยี่สีม่วงอ่อนขลิบดินเงิน ออกวิ่งด้วยแรงทั้งหมดที่ร่างอันอ่อนแอของเขามี มือซบปลดดล็อกกล่องไม้ใบจิ๋วอย่างเร่งรีบ สลักทองเหลืองหล่อเป็นรูปนกติดตัวออก เขาคิดว่า วัตถุที่อยู่ข้างในออกมา ปลอ่ยให้กล่องซึ่งไม่มีวัตถุเลอค่าอยู่แล้วตกกระทบพื้นหินอ่อนสีสดสวย

จี้ห้อยคอผลึกสีขาวส่องแสงเรืองรองในความมืด ชายเจ้าของสมบัติล้ำค่ารีบควานหากลไกประตูลับอย่างเร่งรีบ มันเป็นหนึ่งในผลึกแก้วสองชิ้น สมบัติที่เขาสู้อุตส่าห์แย่งชิงจากนักสำรวจคนนั้นแทบตาย ลงทุนกับนักฆ่าไปหลายหมื่นลูเคอร์กว่าจะได้มาครอบครองสมใจ

ยังไม่ทันได้ปรับแต่งให้งดงามและนำมาห้อยติดตัวเพื่อรับพลังอันยิ่งใหญ่ก็กลับมีโจรบุกรุกหาสนตั้งใจมาชิงมันไปเสียก่อน เจ้ากลุ่มโจรที่

ใครๆ ก็เรียกขานกันว่า ‘คริสตัลอันเตอร์’

โลว์คริสตัล คือ แร่มหัศจรรย์ที่ปรากฏขึ้นในทวีปซาเรียครั้งแรกเมื่อเจ็ดปีก่อน ว่าลือกันว่าเป็นของขวัญของเทพเจ้าเพื่อปลอบขวัญมนุษย์หลังวิกฤติการณ์คอนวิคต์ มูน ที่เหล่าภูตจันทรธาปล้นชิงดวงวิญญาณมนุษย์ไปให้ราชินีภูตผู้ชั่วร้าย

คริสตัลเนื้อสีขาวใสเจือด้วยแร่โลหะที่ระบุประเภทแน่ชัดไม่ได้ แต่มันมีพลังน่าทึ่งในหลายๆ ด้าน เมื่อพกติดตัวจะเป็นเครื่องรางป้องกันชั้นเยี่ยม คุ่มครองเจ้าของจากโรคภัยไข้เจ็บนานาชนิด และยังแผ่มาพลังคุ้มกันเจ้าของในยามคับขันได้ หากผู้ใช้เวทมนตร์พกพาหรือติดไว้กับคทาประจำกายจะได้พลังเวทเพิ่มทวีคูณ เช่นเดียวกับเหล่านักรบที่จะได้รับพลังพิเศษทั้งการโจมตีและป้องกัน

เพราะยอดเยี่ยมขนาดนี้เอง ไม่ช้าไม่นานทั่วทั้งทวีปซาเรียและทวีปข้างเคียงก็แตกตื่นกันยกใหญ่ เกิดที่มตามล่าและค้นหาแร่โลว์คริสตัลมากมาย ช่วงแรกการค้นหาเป็นไปโดยไม่ลำบาก แต่ต่อมาการแข่งขันสูงขึ้นถึงขนาดที่มีการฆ่าฟันแย่งชิง

ใครๆ ก็อยากได้ไว้เอง คริสตัลที่มีพลังราวกับดลบันดาลทุกสิ่งที่เจ้าของใฝ่ฝันได้

สำหรับเจ้าโง่หลายๆ คนมันคงหวังพลัง แต่สำหรับเขา เศรษฐีผู้ยิ่งใหญ่แห่งรอนด้า คริสตัลชิ้นไม่ใหญ่ไปกว่าไขนกกะทານี้คือ กุญแจสู่ชีวิตอมตะของเขา

แต่อีกไม่นานเขาก็จะหาคำตอบจากมันพบ ถ้าจำเป็นเขาจะกินมันเข้าไปเพื่อซื้อชีวิตยืนยาว สุขภาพดี ได้เสวยสุขบนกองเงินกองทองไปนานๆ แต่ความฝันของเขากลับต้องมาสะดุดเพราะเจ้าหัวขโมยบ้าบอนี้กลุ่มเดียว!

ร่างผอมวิงลงบันไดไปยังบริเวณสวนหลังบ้าน เขาตัดใจไม่ติดต่อ

หากรรยาซึ่งคงเอาคริสตัลอีกชิ้นหนีไปอีกทาง เธอเอาตัวรอดได้ ตอนนั้นเขาต้องหวังตัวเองก่อน เศรษฐีแห่งรอนด้าฝันถึงฆารที่ขาดการออกกำลังกายวิ่งเข้าไปในสวนกุหลาบซึ่งเชื่อมต่อกับโรงเก็บม้า ช่างกันมีประตูหลังที่จะเป็นทางรอดของเขา

เท่าในรองเท้าแตะสวมในบ้านไกลกับพื้นหญ้าขึ้นๆ รังร่างตัวเองให้หยุดนิ่งแทบไม่ทัน เขาหลบหายใจแรงๆ ทั้งเหนื่อยล้าและพรุนพรึงอย่างแรงกล้าในเวลาเดียวกัน ตรงหน้าเขาได้สัมผัสกุหลาบสีเลือดที่เห็นรายละเอียดชัดเจนเพราะจันทร์เพ็ญกระจ่างตา มีร่างของใครคนหนึ่งยืนอยู่

ร่างนั้นเด็ดกุหลาบแดงขึ้นดมอย่างคนมีอารมณ์สุนทรีย์ ไม่ได้สนใจเลยว่ากำลังบุกรุกบริเวณส่วนตัวของคนอื่น เศรษฐีก็สิ้นน้ำลายเมื่อเห็นว่าร่างชายหนุ่มชุดดำนี้สะพายอาวุธเป็นเอกลักษณ์

ดาบสีดาประดับอัญมณีสีดูจางาติศย์อัสดง

นักดาบปริศนา เจ้าของดาบที่ขนานนามกันว่า ‘ดัสค์ คิลฟ์เวอร์ ดาบผ่าสนธยา’ หนึ่งในคริสตัลอันเตอร์ตัวร้าย

ชายคนนั้นก้าวลงจากบันไดได้สัมผัสกุหลาบมาหยุดยืนห่างจากเขาราวห้าก้าว มือที่สวมถุงมือหนังยื่นมาตรงหน้า เสียงของชายหนุ่มที่มีสำเนียงซาเรียตะวันตกชัดเจนดังขึ้นจากใต้หมวกฮูดสีดำสนิท

“ส่งมาเถอะครับ จะได้ไม่ต้องวิ่งจนทรมาณสังฆารอีก”

น่าแปลกที่เสียงนั้นนุ่มนวล สุภาพจนไม่น่าใช่เสียงโจรร้าย กระนั้น เศรษฐีใหญ่ก็ยังกุมจี้คริสตัลแน่น

“มะ...ไม่ มันเป็นของข้า ไม่ยกให้ใครหรอก”

“มันไม่ใช่ของใครหรอกครับ อีกอย่างหนึ่ง...ถึงแม้มันจะมีพลังอำนาจประโยชน์ให้แก่เจ้าของมากมาย แต่มันไม่ใช่ของที่ใครควรจะมีไว้ยาวนานๆ หรือ”

“พูดบ้าอะไรของเจ้า”

ชายหนุ่มกล่าวอะไรบางอย่างด้วยเสียงค่อยลงพอได้ยินกันสองคน ดวงตาของชายเจ้าของคริสตัลเหลือกลาน ริมฝีปากแห้งแตกเม้มเข้าหากัน เขาขบกรามแน่นเป็นสันแล้วตัดสินใจกระซอกมีดสั้นที่เหน็บอยู่ใต้เสื้อคลุมออกมา

“ข้าไม่เชื่อ! ข้าไม่ให้ จะเอาก็อ่ามศพข้าไปก่อน”

ร่างชุดดำถอนหายใจเบาๆ “เป็นแบบนี้ทุกรายเลย เอาเถอะครับ ผมก็ไม่มีเวลามากเสียด้วย” เขาเงยหน้าขึ้นเหมือนเงี้ยวหูฟังเสียงใครบางคนแล้วพิมพ์ว่า “ยังมีอีกชิ้นหนึ่งอยู่ใกล้ๆ นี่นี่นะ”

เศรษฐกิจใหญ่รึบหันหลังวิ่งหนี แต่วิ่งไปได้ไม่ถึงสามเมตร กลุ่มก้อนพลังเวทหนาแน่นประมาณหนึ่งก็ซัดเข้าที่ท้ายทอย คาถานิทรากำลังทำงานทันที หนุ่มชุดดำก้มลงปลดสร้อยคอผลึกแก้วออก แล้วหย่อนมันลงในกระเป๋าสี้อด้านในของตน เขาชะงักมองดวงจันทร์เพียงชั่วครู่ แล้วจึงเทเลพอร์ตระยะสั้นติดตามสมบัติอีกชิ้นไป

เขาตามไปพบสตรีร่างอ้วนท้วมในชุดคลุมนอนสีชมพูบานเย็นที่ห้องครัว เจ้าหล่อนนอนหงายตาค้าง น้ำลายฟูมปาก หมดสติเพราะตกใจ แต่ยังมีชีวิตอยู่

ข้างกายมีหีบไม้สี่เหลี่ยมอีกใบที่เปิดอ้าอยู่กับพื้นหินหยาบๆ น่าเสียดายที่มันว่างเปล่า

“มาข้าไปเธอเนี่ย” ร่างชุดดำพิมพ์อย่างเสียดาย เขาเดินไปที่หน้าต่าง เพ่งมองผ่านความมืด หวังจะเห็นร่างของหิวขโมยอีกรายหนึ่งที่ฉวยโอกาสมาชิงคริสตัลชิ้นนี้ไปตอนที่เขายังไล่ตามคริสตัลอีกชิ้น

แต่ก็เหมือนหลายๆ ครั้งที่ผ่านมา ไม่มีสัมผัสนั่น กลิ่น หรือสิ่งใดหลงเหลือเลย คู่ปรับของเขาทำงานเนี้ยบเช่นเคย

เขาหยุดยืนนิ่ง ฟังเสียงที่ไม่มีผู้ใดได้ยิน แล้วพยักหน้ารับเร็วๆ อย่างว่าง่าย

“ตามนั้นแล้วกันครับ คือนี่ถอยก่อน ไว้ค่อยว่ากันใหม่”

มือสวมถุงมือหนังทะมัดทะแมงดึงนาฬิกาพกห้อยคอออกมา พอเปิดฝาหน้าออก หลายคนเห็นเข้าคงตกใจ เมื่อนาฬิกาเรือนนี้มีเข็มถึงหก เข็ม สามเข็มบอกเวลา แต่ที่เหลือเหมือนจะไม่ใช่ เจ้าของนาฬิกาหมุน เข็มรูปร่างคล้ายขนนกไปที่เลขสิบสอง หมุนเข็มดวงดาวไปที่เลขสาม และ เข็มดวงจันทร์ไปที่เลขเจ็ด

“เทเลพอร์ต!”

สิ้นเสียงร้ายกาถา ร่างของเขาก็สลายไปเป็นริ้วแสงสีฟ้า ไอลัง เวทมนตร์ตัวรวมกันแล้วระเบิดหายไป ไม่เหลือร่องรอยเวทมนตร์ให้ตรวจสอบแม้สักนิด

เป็นอีกครั้งหนึ่งที่นักดาบชุดดำเจ้าของดาบประดับอัญมณีอาทิตย์ อัสตงปรากฏตัวขึ้น และจากไปอย่างลึกลับ

นี่ไม่ใช่ครั้งแรก และแน่นอนว่าไม่ใช่ครั้งสุดท้าย

1

นักดาบปริศนา

“แล้วเขาก็หายตัวไป...หายไปแล้วอย่างถาวร กับพวกภูต ไม่มีใครเห็นเขาอีกเลย” เสียงนักเล่นนิทานแผ่วลงพร้อมกับเสียงเครื่องเคาะจังหวะไฟเราะเหมือนเสียงกระพรวนในมือ

เสียงปรบมือดังขึ้นจากรอบวง นำประหลาดที่ผู้ฟังกลับไม่ใช่เด็กตัวเล็กๆ หรือผู้หญิงวัยชวณฝัน รอบกายนักเล่นนิทานวัยกลางคนแต่งตัวดี ผู้นี้มีแต่ผู้ชายร่างใหญ่ นักรบหญิงกร้านโลก และขุนศึกวัยชราที่ยังเหวี่ยงค้อนเหล็กได้ด้วยมือเดียวทั้งสิ้น

เหรียญทองถูกโยนลงมาในกล่องไม้ที่เปิดอ้าไว้ ผู้ฟังหลายคนยังมีข้อสงสัยจึงซักนักเล่นนิทานว่า “ท่านว่าบทเพลง ‘Sword Edges’ จะมีภาคต่อไหม ข้ายังคาใจเรื่องจอมดาบมนตราไม่หายเลย เขายอมสังหารคนรักเพื่อปราบไทม่า หายตัวไปกับภูต แต่เขายังไม่ตายใช่ไหม”

“เขาเป็นปีศาจ ตายได้ที่ไหน” ใครอีกคนแทรกขึ้นมาก่อนนักเล่า
นิทานจะทันตอบ

“บ้าหรือไง เขาเป็นวีรบุรุษ เทพเจ้าคงเอาเขาขึ้นไปเป็นข้ารับใช้
แล้ว”

“เจ้าคนงมงาย ไซ้ที่ไหนกันเล่า พวกภูตนั้นไม่ก็พอมดดำจับเขากิน
ไปแล้ว ได้ยินว่าเจ้าพอมดดำที่ช่วยแอดเทียนเอาไว้เมื่อนานมาแล้วมีลูก
ด้วยนี่หว่า สงสัยของครักษ์เงาถูกจับกินไปแล้วมั้ง”

นักเล่านิทานรีบกระแอมแก้ข่าวทันทีว่า “พอมดดำไม่กินคนหรอก
ครับ ข้ารับรองได้ เรื่องภาคต่อนี้ตอบยากเพราะนักแต่งเพลงต้นฉบับแจ้ง
ไว้ว่า ตำนานส่วนแรกมาจากเรื่องจริง จึงจะยังไม่แต่งต่อจนกว่าตอนจบ
ที่แท้จริงจะปรากฏ”

“งั้นครูชก็ยังไม่ตาย” ผู้ฟังสาวที่คงเป็น ‘แฟนคลับ’ ของนักรบแห่ง
ความมืดยิ้มแฉ่ง

ผู้เล่านิทานกะพริบตาปริบๆ แล้วตอบว่า “เรื่องนั้นเป็นปริศนาครับ
เขาเป็นตัวตนพิเศษที่คาบเกี่ยวระหว่างคนเป็น กับคนตาย เขาอาจจะแค่
หลบไปฟื้นตัว และรออะไรบางอย่าง”

“รอแก้แค้น?”

“รอคนรักมาเกิดใหม่ทำนองนี้นะหรือ”

นักเล่านิทานยกขมวดบรรจุเหล่าอ้อนๆ ขึ้นดื่มแล้วยิ้มกว้าง “ไม่รู้สิ
ครับ แม้แต่ผมก็จนปัญญาจะตอบ บางทีเขาอาจจะนั่งปนอยู่ในห้องนี้
ก็ได้”

“ฮ่าๆ ถ้าเป็นแบบนี้ข้าก็อยากชวนเขาเล่นไฟด้วยสักตา แบบ
มิตรภาพนะ แค่เลี้ยงเครื่องดื่ม เงินไม่เอา” ชายร่างใหญ่ ขาประจำของ
ร้านอาหารและเหล่าท้องถิ่นหัวเราะก๊ากจนเห็นฟันเหลืองอ้อยและฟัน
ทองสามซี่

ใครๆ พวกกันหัวเราะครืน และยิ่งหัวเราะดังกว่าเก่าเมื่อนักเล่นไฟมือหนึ่งที่ไม่แน่น้ำลายแตกฟองเมื่อครู่ฟ่ายแพ้ให้แก่คู่มือในผ้าคลุมสีน้ำตาลอ่อน และต้องยอมยกตัวผ่านทางเข้าอุทยานาวารีของนครจิลฟานให้อย่างเสียไม่ได้

“ขอบคุณครับ” เจ้าหนุ่มหน้าอ่อนที่ชนะเขาได้ยิ้มหวานอย่างมารยาทงาม ผมอีกฝ่ายสั้นสีทองดูยุ่งนิดๆ เหมือนเจ้าตัวชี้เกี้ยวจหวิ ดวงตาสีน้ำตาลกลมโตดูสดใส ยิ่งผนวกกับใบหน้าอ่อนเยาว์ยิ่งดูเหมือนเด็กหนุ่มวัยรุ่นมากกว่าชายหนุ่มตัวสูงที่เห็นอยู่เต็มตา

หนุ่มผมทองสะพายห้อยวาวๆ ที่คงเป็นอาวุธคู่กายไว้บนหลังท่าทางเหมือนชินกับการผจญภัย แวะพักในที่แปลกๆ จนไม่มีอาการเกร็งหรือประหม่ากับการแปลกถิ่น แปลกบุคคลสักนิด เขาหันไปทางบาร์เครื่องดื่มรื่องสั่งเปียร์ดาของชั้นช้อประจำเมืองเทลูน่าแห่งนี้ให้นักเล่นไฟร่างยักษ์

“เจ้าชนะแล้วเลี้ยงข้าทำไม” มือไฟเอ่ยอย่างงุนงง

เจ้าของดวงตาสีน้ำตาลอ่อนที่มีพลังดึงดูดแปลกประหลาดยิ้มสวยพลางเอ่ยเสียงสดใสว่า “ถือเสียว่าเป็นเครื่องดื่มแทนมิตรภาพแล้วกันนะครับ”

เขาทิ้งผู้คนที่งุนงงไว้ข้างหลังและออกจากร้านอาหาร เดินเลียบทถนนปูหินกรวดไปตามธารน้ำที่ไหลตัดกลางเมือง ลัดเลี้ยวเข้าไปใต้สะพานอันเป็นที่ลับตาคน ก่อนหยิบสมุดที่จดบันทึกข้อมูลบทสนทนาที่น่าสนใจของผู้คนในร้านอาหารเก็บลงกระเป๋า แล้วพูดเบาๆ ว่า

“ถึงไม่เจอปลาใหญ่ก็ยังมีอะไรติดมือมาบ้างนะครับ”

“อ้อ ไม่ได้มือเปล่าหรอก ค่าแล้ว กลับบ้านเถอะ” เสียงหนึ่งตอบกลับมา

ชายหนุ่มรู้ว่าคงมีแต่เขาที่ได้ยิน แต่เขาก็ยังตอบเสียงดังฟังชัดไป

ว่า “ครับผม แล้วพรุ่งนี้จะมาอีกไหม”

“อย่าเลย มีคาบเรียนไม่ใช่หรือ”

“แค่นี้คนเดียว...”

“ไม่ได้ เป็นเด็กเป็นเด็กอย่ามาซีเกียจ”

“พูดเหมือนท่านพ่อไปได้” ชายหนุ่มบ่นพลางทำแก้มป้องงอนๆ เหมือนเด็กเล็ก เขาเงยหน้ามองขึ้นไปยังร้านรวงบนเชิงเขา ที่ร้านขนมข้างต้นเมเปิลสูงมีเค้กปุยเมซซอสคาราเมลอัลมอนต์อร่อยเหาะ เขากินไปแล้วสองชิ้น แต่อยากกินอีกชิ้นจัง

“เดี๋ยวเจอพวกตามล่าอีกจะทำยังไง” คู่หูล่องหนของเขาเอ่ยเตือนด้วยเสียงหน่ายๆ

“ไม่หรือครับ นิดเดียวเอง” ชายหนุ่มผมทองไม่ฟังคำเตือนที่ดูวิตกจริตเกินไปนิดนั้น เขาก้าวขึ้นบันไดไปได้ไม่กี่ก้าว ก็แว่วเสียงฝีเท้าของคนจำนวนมากตามมาจกด้านหลัง

เพียงไม่ถึงนาทีเขาก็ถูกกลุ่มคนในเครื่องแบบสีแดงประดับตรากุหลาบ สวมหน้ากากสีขาวปิดบังใบหน้าครึ่งบนล้อมไว้หมด

หนุ่มผมทองกะพริบตาปริบๆ

เสียงไร้ร่างพูดทันทีว่า “เห็นไหมละ พูดยังไม่ทันขาดคำ”

หญิงสาวผมแดงหุ่นอวบอัดทำทางเป็นหัวหน้าของทีมชุดแดง

ก้าวออกมายืนมองเขาหัวจดเท้า แล้วประกาศกร้าวว่า

“วันนี้แหละข้าจะจับเจ้าให้ได้เจ้าผีร้าย!”

“ผี? ผมนะหรือ” ชายหนุ่มผู้ถูกกล่าวหาว่าเป็นผีตัวเองอย่างงุนงง

หญิงสาวเคียวฟันกรอด “แกนั่นแหละ เจ้าปีศาจ เรารู้ว่าเจ้าตามล่าผลึกแก้วไธราไปทั่วซาเรีย แยกได้ก็หายตัวไปไว้มิเหลือร่องรอยอย่าง

กับภูตผี คริสตัลอันเตอร์

“ส่งผลึกทั้งหมดที่แกมีมาเดี๋ยวนี้ แล้วนายของข้าจะทำเป็นไม่รู้ไม่เห็น ปล่อยให้ล่อยแก่ให้ล่อยชายเข้ากลีบเมฆไป”

“คงไม่ได้หรอกครับ”

ชายหนุ่มเอื้อมมือขึ้นปลดห่อผ้าสีดำออกจากวัตถุบนหลัง เขาหมุนมือเก็บห่อผ้าเข้ากระเป๋าช้างเอว มือขวาขยับตะด้ามดาบสีดำสนิทที่มีเพียงอัญมณีสีส้มแดงทอประกายราวกับเปลวไฟกุสโน ดวงตากลมโศกโศกเล็กน้อยเหมือนกำลังตัดสติใจ

“ผลึกแก้วไธราไม่ใช่วัตถุที่ใครจะเอาไปครอบครองได้”

“หัวหน้าของข้าเป็นผู้มีบารมี เขาคู่ควรกับผลึกแก้วทุกชิ้น ไม่ช้าไม่นาน เขาจะเป็นผู้นำคนใหม่ของแดนซาเรียตะวันออก” หญิงสาวกล่าวเทิดทูนนายของตน

หนุ่มผมทองขมวดคิ้ว มือตึงดาบสีนิลรูปร่างเหมือนเขี้ยวสัตว์ออกจากร่องที่ “เสียใจด้วย แต่เราคงมอบมันให้ใครไม่ได้”

“คงต้องขอเชิญตัวมาด้วยเสียแล้ว ทั้งผลึกแก้ว ทั้งความสามารถในการตามหาผลึกอันน่าทึ่งนั้นต้องเป็นของหัวหน้าข้าแต่ผู้เดียว”

รอยยิ้มมุมปากผุดขึ้นที่ริมฝีปากอิมเต็มของนักดาบหนุ่ม “ถ้าจับได้ ก็ลองดูสิครับ”

นัยน์ตาของหญิงสาวเบิกกว้างเมื่อคลี่คลายตัวดำขำมั่วร่างเธอไปถูกร่างลูกน้องด้านหลังล้มลงราวกับใบไม้ร่วง แต่ละคนไม่ตาย แต่เครื่องแบบที่นำภูมิจึงถูกตัดออกจากร่างเหลือแต่ชุดชั้นใน หน้ากากกระเด็นหายไป จึงเห็นใบหน้าแท้จริงของผู้จู่โจมเป็นครั้งแรก

นักดาบหนุ่มยิ้ม มือเกาแก้มเขินๆ พร้อมบอกว่า “กับสุภาพสตรี คงไม่เข้าท่า เอาเป็นว่า ผมไม่ไปครับ”

“เจ้า!” หญิงสาวหน้าตาสวยแต่ดูเป็นบ้าตัวดีแส้ทนายาเหน็บซาใส่

เขา นักดาบผมทองเบี่ยงตัวหลบแล้วตีร่างขึ้นสูงหมุนตัวกลางอากาศมาลงยืนที่พื้นด้านหลังเธอ คมดาบจ่อที่หลังเธอพร้อมกับส่งเวทสายฟ้าอ่อนๆ ไปทั่วร่าง

เพียงชั่วครู่หญิงชุดแดงก็ล้มลงนอนตาเบิกกว้างขาไปทั้งร่าง ได้แต่มองชายหนุ่มคนนั้นหยิบนาฬิกาพกขึ้นมาปรับเวลาแล้วเทเลพอร์ทหายไป หล่อนกัดฟันแน่น

เจ็บใจนัก! แล้วแบบนี้เธอจะสู้หน้าท่านทูริสได้อย่างไร ยิ่งถ้าเมอร์ลูนจับนางโจรแมวดำได้ เธอจะยิ่งขายหน้าเป็นล้านเท่า

ซีเลีย แม็คคาน่อนกัดริมฝีปากตนเอง เธอรู้ว่างานของท่านผู้นั้นก้าวหน้าขึ้นเป็นเรื่องดี แต่เธอไม่อยากจะให้เมอร์ลูนได้หน้า...

เธอลอบภวานาให้คู่แข่งตลอดกาลพลาด เท่านั้นทั้งเธอยังยัยนั้นจะได้นับว่ายังเสมอกัน

เข็มนาฬิกาของนาฬิกาคุณบนผนังเพิ่งขยับไปแต่ละเลขหกไมทันไร แสงสีฟ้าก็ก่อตัวขึ้นกลางห้องโถงของบ้านหลังย่อมบนต้นไม้ใหญ่ ชายหนุ่มผมทองถลาเข้าไปใส่ร่างสูงสวมชุดคลุมพอมดสีกรมท่าที่ยืนรออยู่ข้างโต๊ะอาหารเป็นอย่างแรก

“กลับมาแล้วครับ ท่านพ่อ”

คนเป็นพ่อทำหน้าที่ถึงถูกเรียกว่า ‘ท่านพ่อ’ แต่สงฆ์หนุ่มหน้าตาถอดแบบแทบจะพิมพ์เดียวกันมานี้ดูเหมือนพี่น้องอายุไล่กันมากกว่าพ่อกับลูกชาย

พอมดหนุ่มยกนิ้วชี้กลางหน้าผากชายหนุ่มผมทองเบาๆ “เปลี่ยนร่างให้เรียบร้อยก่อนถอดสี เซลเทีย มั่นนำชนลูกนะที่ถูกหนุ่มอายุสี่สิบถอดหมับแล้วเรียกว่าพ่อนะ”

“งั้นถ้าผมอายุสี่สิบแล้ว แปลว่าห้ามถอดเหรอครับ”

“ตีความผิดแล้ว...ไปล้างหน้าล้างตาแล้วมากินข้าวซะ”

“ครับผม!” นักดาบหนุ่มดึงดาบดำออกจากฝัก สองมือกระชับด้าม ดาบยกสูงขึ้นจนอัณมณีสีอาทิตยอัสดงอยู่ในระดับสายตา

“เชลเทียขอคืนพลังให้ครับ” เขาเอ่ยเสียงใส อัณมณีสีส้มส่องแสงสว่างรับ ทั้งร่างคนทั้งดาบหดลงจนสุดท้ายผู้ที่ถือดาบอยู่กลับเป็นเพียงเด็กชายผมทอง ตาสีน้ำตาลกลมโต อายุเพียงสิบเอ็ดปีเท่านั้น

เสียงระฆังดังขึ้นจากที่ไกลๆ เป็นสัญญาณว่ามีคนกำลังใช้คาถา เทเลพอร์ตเข้ามาที่บ้าน เชลเทียสะดุ้งโหยง รีบปลดเสื้อคลุมแขนไว้ที่ผนัง ปลดดาบวางไว้ข้างโต๊ะกินข้าว แล้ววิ่งรี่ออกไปล้างหน้าที่ระเบียงทันที

ดวงตาของพ่อมดหนุ่มเหลือบมาทางดาบดำที่หดขนาดลงสมกับตัวเชลเทีย มือยังสะบัดสิ่งให้แกงกะหรี่แบ่งส่วนลงจานห้าชูรอบโต๊ะกลมอย่างคล่องแคล่ว เขากระแอมเบาๆ แล้วถามเสียงไม่ดังนักว่า “วันนี้เจออะไรบ้างไหม”

แสงในอัณมณีสีส้มม้วนตัวก่อเป็นใบหน้าด้านข้างของคนที่เขาคุ้นเคย เงาในสายหน้า ก่อนจะกระซิบบเบาๆ ทางกระเสจคิดว่า “ไม่เจอของที่ไหน แต่เจอคู่แข่งอันตราย นายต้องปรามๆ เชลเทียไว้บ้าง”

วาเทียถอนหายใจ มีอยกเกาผมจนยุ่ง ด้วยสายเลือดพ่อมดดำบวกกับภูตราตรี วาเทียจึงเปลี่ยนไปน้อยมากในช่วงเก้าปีที่ผ่านมา และคงถ่ายทอดอายุขัยยืนยาวให้ซีเซล่าซึ่งเป็นคู่ครองด้วย ทั้งคู่จึงดูเหมือนหยุดอายุไว้ที่ยี่สิบสี่ห้าห้าปี คงมีแต่แววตาและนิสัยที่บ่งชี้ว่าทั้งสองคนเป็นผู้ใหญ่ขึ้นมา

แต่ก็นะ...หลายๆ อย่างก็ไม่ค่อยเปลี่ยน วาเทียยังชอบเหยยให้ครูชโมโหมเหมือนเคย และครูชก็ยังเกลียดอีกฝ่ายเหมือนเดิม

วาเทียตอบคำถามของครูชหลังแบ่งแกงกะหรี่เสร็จว่า “ปราม

เซลเทีย่งายชะที่ไหนละ นายก็รู้ว่าแปดคู่นี้ชนอย่างกับอะไร ยังคืนะที่โรเทียไม่ไฮเปอร์ขนาดนั้นอีกคน แล้ว...เรื่องนั้นล่ะว่าไง เจอบ้างไหม”

ใบหน้าในอัญมณีสีลึ่มส่ายเป็นเชิงปฏิเสธ แกวตตาของพอมดดำแห่งโคลฟ่อนลง

“ไม่เป็นไร ต้องเจอแน่นอน”

เงาใบหน้าในทไวไลท์ โสลดเจมเลื่อนหายไปเหมือนกับคู่สนทนาของเขาไม่ต้องการคุยต่อ วาเทียถอนหายใจอดบ่นอุบอิบไม่ได้ว่า

“ก็ป๊า ก็นิสัยไม่น่าคบเลย ใบบ้านี้ ไม่เข้าใจเลยทำไมเด็ก ๆ ถึงติดนายนัก”

สีหน้าบึ้งตึงของเขาหายไปทันทีที่ภรรยาคนสวยปรากฏตัวขึ้นพร้อมลูกสาวคนโตกับลูกชายคนสุดท้อง เซลเทียวิ่งกลับมาสมทบพร้อมหน้าตาสะอาดสะอ้าน

ทุกคนกลับมารบแล้ว วาเทียยิ้มอ่อนโยนออกมาเป็นครั้งแรก เขาเคาะทัฟฟ์กับหม้อแล้วยิ้มกว้าง

“วันนี้เป็นแกงกะหรี่สูตรพิเศษ กินอย่าให้เหลือล่ะทุกคน จำกฎเหล็กของบ้านเราได้ไหม”

ฝาแฝดผมทองวัยสิบเอ็ดขวบและเด็กชายผมสีลึ่มฟูอายุเก้าขวบท่องปาวๆ พร้อมกันว่า “เงินทองเป็นของมีค่า หามาได้จึงเก็บไว้ ใช้จ่ายเรื่องจำเป็น กินเยอะๆ ได้ แต่ต้องกินให้หมด!”

“ดีมาก” วาเทียยิ้มพอใจ ขณะที่ซีเซล่าถอนหายใจเบาๆ

“นายนี่นะ...บางทีฉันก็แอบคิดว่านายเหมาะจะเป็นครูประถมมากกว่าพอมดนะ”

“เหวอ” ชายหนุ่มยิ้มกว้าง ลูกบิดหินสีฟ้าที่ปอยผมด้านหน้าทอประกายลือแสงไฟ เขาก้มลงกระซิบข้างหูหญิงสาวว่า “อย่างนั้นมีตัวยุ่งเพิ่มอีกสักคนดีไหมนะ จะได้เปิดโรงเรียนเองเลย”

“ต่าบ้ำ!”

และศึกน้อยๆ บนโต๊ะอาหารตามกิจวัตรของคู่สามีภรรยาที่รักกัน
อย่างเพี้ยนๆ ก็เริ่มขึ้นอีกครั้ง ครูชมองเห็นทุกอย่างผ่านทางดาบ เขาปิด
กั้นภาพแสนสุขออกไปอย่างเอือมระอาแกมหมั่นไส้ แล้วค่อยหลับไหลใน
ความมืดอีกครั้ง

เขาดิ้นขี้้นมาหนึ่งปีแล้ว แต่เป้าหมายที่จะตามหาดาบบรรจ
วิญญาณโทอย่างคงอยู่ก็ห่างไกล

ไปอยู่ที่ไหนนะ ไม่มีให้จับคลื่นได้งายหน่อยเหมือนช่วงแรกอีก
หรือ...

2

จอมโจร

“จอมโจรแมวดำขอลาไปก่อนละ ขอคุณที่มาเล่นด้วยกันนะ
เมี้ยว!”

เสียงหญิงสาวในชุดดำปราดเปรี้ยวสวมหน้ากากแมวประดับเส้น
ทองและอัญมณีงามวิจิตรดั่งกิ่งก้อง เส้นผมสีดำสนิทปล่อยยาวสยายปลิว
ตามลมราตรี

กลุ่มคนสวมเสื้อคลุมสีแดง สวมหน้ากากสีดำปิดใบหน้าครึ่งบน
ได้แต่ตัวสั้น ขบฟันกรอดอย่างเจ็บใจ แต่ก็ไม่มีปัญญาตาม เมื่อโจรคนดัง
ฉีกยันต์เวทมนตร์เทเลพอร์ตหายลับไป หัวหน้าหญิงผมทองตัวสูงโย่ง
ที่สวมหน้ากากสีดำปิดแค่ใบหน้าครึ่งล่างขมวดคิ้วมุ่นอย่างไม่สบอารมณ์
ทั้งหล่อนและลูกน้องหล่อนต่างอยู่ในสภาพน่าอัปาย

นอกจากจะเสียทีบาดเจ็บแล้วยังโดนยาพิษหลอนประสาทเสียจน

หมดสภาพ หญิงสาวขยับแว่นทรงปีกผีเสื้อ พยายามไม่สนผมมวยที่
ทำยทอยซึ่งหลุดลุ่ยและเทะ เธอเ้ม้มปากก่อนจะเลื่อนเก้าอี้ข้อมือหนึ่งขึ้น
มากดลูกแก้วสี่เหลี่ยมทางซ้ายมือ และกรอกเสียงลงไปว่า

“เมอร์ลูน แชนเดอร์ ขออภัยอย่างยิ่งค่ะ เป้าหมายหนีไปได้ ขอโทษ
นะคะ”

“ไม่เป็นไร” เสียงนุ่มนวลของชายหนุ่มคนหนึ่งตอบกลับมาจากอีก
ฟากของเวทมนตร์สื่อสาร “ก็กะไว้แล้วว่าผมน้อยตัวแบบนี้คงลูกเล่น
แพรวพราว ทางนักดาบสนธยา ดัสค์ คลีฟเวอร์ก็ไม่ต่างกัน เป็นคริสตัล
อันเตอร์ริสระที่นำได้มาครอบครองจริงๆ กลับมาเถอะเมอร์ลูน ไว้ค่อยว่า
กันใหม่ ขอบใจที่ลงแรงนะ”

“ค่ะ หัวหน้า ดิฉันจะเขียนรายงานทุกอย่างส่งไปอีกทีหนึ่งค่ะ”

“ฝากด้วยนะ เมอร์ลูน”

ปลายสายตัดการติดต่อไป หญิงสาวขยับแว่นตาแล้วออกคำสั่ง
เสียงดัง “ลุกขึ้นได้แล้ว กลับฐานกันก่อน แล้วค่อยว่ากันใหม่”

หญิงสาวหลับตาลงถอนหายใจเบาๆ อดโล่งใจไม่ได้ที่ซีเลีย คู่แข่ง
ตัวฉกาจก็พลาดเช่นกัน แบบนี้คะแนนทั้งสองฝั่งก็ยิ่งเสมอกัน แต่ยกใหม่
คะแนนและรอยยิ้มชื่นชมของหัวหน้าต้องเป็นของเธอคนเดียว!

เมอร์ลูนกระหึ่มยิ้มย่องโดยไม่รู้ว่า ในบรรดาลูกทีมที่เพิ่งได้สติ
มีคนหนึ่งที่มาเครื่องแบบเสื้อคลุมตัวสั้นของตนไม่พบ

“ไม่มีเวทมนตร์และอุปกรณ์สะกดรอยเหลือแล้วละ ตราที่
ประทับไว้กับตำหนักทั้งหมดก็ลอกทิ้งไปแล้ว” ชายผิวเข้มคนหนึ่งส่งเสื้อคลุม
ตัวสั้นตัดเย็บจากหนังฟอกสีแดงชั้นดีให้หญิงสาว เขารั้งแขนเสื้อนั้นไว้
อย่างลังเล

“นี่ฟิโนัน เธอไม่คิดจะขายเธอหรือ ได้หลายตั้งคั้นะ อีกร่างมันก็ของ

จิกมา”

“มายละ เจ้าฉันจะเก็บไว้ใช้เวลาจำเป็น ถ้าอัมเบอร์โตอยากได้ คราวหน้าจะเก็บมาให้ละ ทำทางจะต้องเจอกับคนพวกนี้บ่อยเลย” เจ้าของนิ้วเรียวยาวปลายเล็บทาสีชมพูตุ่นๆ โบกมือลาเจ้าของร้านขายของมือสองในย่านใต้ดินของเมืองฟิวมา

เธอยืนจ้องกระจกเงาบานใหญ่ข้างประตู และหยุดชมกระจกหรือไม้ก็شمโฉมตัวเองอย่างพึงพอใจ ในกระจกนั้นสะท้อนภาพหญิงสาวร่างสูงโปร่งหุ่นดีในชุดทะมัดทะแมงโทนสีแดงเข้มสลัดดำ สวมกระแฉ่งที่ปรับแต่งมาให้เหมาะกับนักรบที่ต้องการความคล่องตัวสูง เธอไม่พกดาบหรือธนู แต่ข้างเอวสวมเข็มขัดเส้นหนาที่มีส่วนหนึ่งลากยาวขึ้นพาดบ่าตลอดสายเข็มขัดมีช่องเล็กๆ สำหรับเสียบมีดบินและมีดสั้นหลากหลายขนาด

หญิงสาวปิดมมายาวสยายสีดำสนิทอย่างไม่สบอารมณ์ แล้วเดินบิดสะโพกจากไป อัมเบอร์โตเจ้าของร้านแอบเดินตามมา แล้วก็ได้แต่เบิกตากว้างอย่างแปลกใจ เมื่อลูกค้าคนสวยมาไวไปไวอย่างไร้ร่องรอยราวกับเป็นภูตผี

บนหลังคาร้านขายของเก่าที่แทรกตัวอยู่ท่ามกลางอาคารสูงกว่าหลายหลัง หญิงสาวที่ชายเจ้าของร้านเรียกว่า ‘ฟีโลนี’ กำลังดิ่งวิกผมดำยาวออก พลังสะบัดศีรษะผมสั้นสีแดงอมชมพูนิดๆ อย่างแรงจนผมปิดหน้าแทบหมด

“ไม่ไหวแล้วนะ ร้อน! ถ้าต้องใส่วิกนี้บ่อยๆ ฉันต้องหัวล้านเร็วแน่เลย”

เธอดิ่งมีดสั้นข้างเอวออกมา มีดสั้นเล่มงามที่เป็นสีขาวยาวสะอาดทั้งเล่มทอประกายแวววับเมื่อต้องแสงไฟมณฑราและแสงจันทร์ เงาสะท้อนบิดเปลี่ยนเป็นใบหน้าที่ของหญิงสาวผมทองคนหนึ่งมองตอบกลับมา

“แหม...จะบ่นมากทำไม เธอเป็นคนเลือกเองนะว่าเวลาเป็นจอมโจรถอดหน้ากากจะใส่วิกนี้กับใช้ชื่อฟิไลน์”

“ก็...” เจ้าของมีดสั้นเล่มงามอีกอัก “ตอนทดสอบกันเห็นไหมล่ะว่า ฉันดูเหมือนพี่สาวคนสวยสุดเซ็กซี่ มันเหมาะกับฉันออก”

“แแก้แด่จ้ง” หญิงสาวในดาบแหยม เล่นเอาอีกฝ่ายโกรธเป็นพิน เป็นไฟ ไม่ทันไรร่างหญิงสาวก็ทอแสงวาบ แปรสภาพเป็นเด็กหญิงอายุไม่เกินสิบสองปี เธอเสยผมสีแปลกตาของตนขึ้น ผมด้านหลังตัดสั้นแต่จอนสองข้างยาวถึงช่วงอก รวบไว้ด้วยที่ติดผมรูปโลหะทรงกระบอกสองอัน

เจ้าตัวดิ่งกิบสีสดใสออกมาเหน็บผมที่เคยตัดเสียสั้นๆ ดูแต่งอกกลับมาเร็วจนชวนโมโหขึ้นไปให้พันตา เธอนั่งแกว่งขาแล้วกลิ้งหัวเราะเมื่อนึกถึงหน้าผู้หญิงสวมแว่นกับลูกน้องกลุ่มใหญ่เมื่อครู่

“ตกลงนะ พวกที่มาหาเรื่องนี้ ี่เง่าจ้ง”

สาวงามในมีดสั้นท่าทางจะไม่เห็นด้วย “ฟานก็ขี้เล่นเกินไป พวกเขาคิดจะจับเป็นเลยแหละหลวมต่างหาก ถ้าเจอพวกคนที่น่ากลัวกว่านี้ล่ะก็...ต่อให้ฉันร่วมสู้ด้วยก็คงไม่ไหว...”

“โธ่ความคิดมากไปแล้ว” เด็กหญิงที่วิญญาณประจำอาวุธตกเดือนกลับหัวเราะ แล้วยืนขึ้นบิดขี้เกียจ ดวงตากลมโตสีเขียวอมฟ้าล้อมด้วยขนตาอันยาวทอประกายตื่นเต้นเมื่อนึกถึงการผจญภัยเบื้องหน้า เธอเสียบมีดสั้นกลับเข้าฝักแล้วเอ่ยเสียดสีว่า “อีกไม่นานหรอก เราต้องได้พบเขาแน่ แล้วก็ต้องหาชิ้นส่วนมาคืนเธอได้ครบแน่”

“ขอบใจนะ ฟาน”

“ไม่ต้องขอบใจหรอก ก็เราเป็นเพื่อนซี้กันนี่นา เอาละ ต่อไปสู้มหาที่ไหนกันดีนะ” เด็กหญิงสวมเสื้อคลุมแดงที่ฉกมา มันหลวมไปเยอะ แต่ก็อุ่นใช้ได้

ฟานยกนิ้วสะอาดเอี่ยมปราศจากยาทาเล็บเหมือนในร่างแปลงที่
โทอาช่วยเหลือลูบแขนเสื้อตัวใหม่เบาๆ เธอยิ้มยงฟัน แล้วกระโดดข้าม
หลังคาด้วยลีลาพลิ้วไหวเหมือนแมวตัวโต ก่อนจะพึมพำเบาๆ ว่า

“เอาเสื้อไปแก้สีกับแบบ แล้วไปหาชาวที่อาเวนพอร์ดดีกว่า เรา
ต้องเจอคนที่เธอหาแน่โทอา นาย...อะไรวะ ชื่อ ค. ขึ้นต้นนะ”

“ครูซ” วิญญาณมีดสั้นกล่าวเสียงงอนที่ฟานจำชื่อคนที่เธอ
ตามหาไม่ได้เสียที่ ฟานหัวเราะหะๆ แล้วดีดตัวข้ามหลังคาเข้าไปในเขต
กลางเมือง

“เอาน่า ไม่ว่าจะชื่อไหน เราจะเจอตัวเขาแน่ สัญญาด้วยเกียรติ
ของจอมโจรแมวดำ ฟานาริล ซไวลท์ เลย”

**หลายคนคงสงสัยว่าจอมโจรผู้นี้มีกำเนิดและความเป็นมา
อย่างไร**

การผจญภัยของฟานกับโทอาเริ่มต้นขึ้นเมื่อหนึ่งปีก่อน

ฟานไม่รู้เรื่องอะไรเกี่ยวกับโทอา แต่พอจำเรื่องของตัวเองได้

ฟาน หรือฟานาริลเป็นทายาทของตระกูลซไวลท์ หรือชื่อเดิมคือ
เอสซไวลท์ ที่เคยเป็นถึงอัศวินแห่งนครนักรบจิลฟาน เป็นอดีตองครักษ์
ของราชานักรบ แต่เธอไม่เคยสัมผัสวันคืนอันรุ่งเรืองที่พ่อเล่าให้ฟัง เพราะ
ทุกอย่างเริ่มต้นและจบลงก่อนที่เธอจะรู้ความเสียอีก

ฟิลลิป บิดาของเธอถูกใส่ร้าย ครอบครัวยังหมดถูกประหารหรือ
ไม่กี่นครเทศ แต่กระแสนซ่านขึ้นไปทั่วซาเรียจนหากันไม่พบ ฟิลลิปพา
ฟานที่ยังเล็กหนีมาอยู่ในป่าลินเดนแถบเทือกเขาสูงทางตะวันออกของ
ซาเรีย ใช้ชีวิตอย่างระมัดระวัง หลบหูตาสืบประวัติของทางการตลอดมา

ในป่าลินเดน ฟิลลิปสอนลูกสาวให้ล่าสัตว์ ทำอาหาร และต่อสู้
ทุกสิ่งทุกอย่างที่จะทำให้เธอมีชีวิตรอด แม้แต่ความรู้เรื่องพิษและสมุนไพร

เขาบังคับให้ลูกสาวสาบานต่อเทพแห่งแพทย์ว่าจะไม่มีวันเอาความรู้นี้ไป
ฆ่าคน ฟานสาบานไปแล้ว และคิดในใจพร้อมกันไปว่า ‘ไม่ฆ่าใคร แต่ใช้
ต่อผู้คงไม่ผิด แค่อยาขากับยาเล็กๆ ที่ไม่อันตรายถึงชีวิตเท่านั้นเอง’

ฟานเข้าเมืองน้อยมาก เรียกว่าปีหนึ่งๆ ไม่ถึงสี่ครั้ง เมืองที่ไปบ่อย
กว่าเพื่อนก็คงเป็นรอสันด์ เมืองขนาดกลางในเขตปกครองของไอ้ออนไรด์
เธอเคยไปเหยียบไอ้ออนไรด์มาครั้งหนึ่ง เอนดาร์อีกครึ่งหนึ่ง ไม่แปลกเลย
ที่เธอไม่มีเพื่อนสักคน จะมีเพื่อนได้อย่างไรในเมื่ออยู่แต่ในป่าแบบนั้น

ฟานคงเติบโตขึ้นเป็นพรานสาวใช้ชีวิตผจญภัยในป่า ใช้ชีวิตกับ
ฟอสอย่างสงบ หากไม่เกิดเรื่องขึ้นกับฟอสของเธอเสียก่อน ฟิลลิปเสียชีวิต
ในเมืองไอ้ออนไรด์อย่างเป็นปริศนา ไม่มีหลักฐานอะไรหลงเหลือไว้ซึ่งตัว
คนร้ายเลยนอกจากเศษผ้าชิ้นเล็กนิดเดียวที่อดีตองครักษ์ราชชนนักรบแห่ง
จิลฟานกระซอกติดมือมาระหว่างต่อสู้

ที่ไอ้ออนไรด์นั่นเอง ฟานได้พบกับ ‘คอร์เน็ค’ หัวหน้ากองโจร
หมาป่าหมอกซึ่งมีชื่อเสียงฉาวโฉ่ในฐานะอาชญากรตัวเอ้ของซาเรียตะวันตก
ออก คอร์เน็คเข้ามาจับตัวเธอไปเลี้ยงเป็นเวลาปีกว่าจนเธออายุครบแปด
ขวบ เขาก็เริ่มส่งเธอไปทำงาน

งานของฟานคือสายลับและนกดต่อ ความสามารถด้านการต่อสู้
ของเธอโดดเด่นมาแต่แรกแล้ว แต่เธอไม่ได้แสดงความรู้ด้านสมุนไพรหรือ
เอ่ยถึงบันทึกที่ฟอสเธอเขียนทิ้งไว้ในป่า เด็กหญิงทำงานรับใช้คอร์เน็คแลก
อาหาร ที่พัก และความปลอดภัยเสมอมา

จนกระทั่งเมื่อหนึ่งปีก่อน ฟานตัดสินใจว่าจะไม่ทนอยู่กับโจรกลุ่ม
นั้นต่อ เธอยินดีจ่ายค่าถอนตัวตามกฎเหล่าโจรที่ต้องสละอวัยวะอย่าง
หนึ่งไว้ แต่คอร์เน็คปฏิเสธ เขาต้องการรั้งตัวเธอไว้ ฟานจึงฉวยโอกาสหนี
ออกมาระหว่างแฝงตัวในงานเลี้ยงที่รอสันด์

เธอคุ่นถินอยู่แล้วจึงหนีเร็วทั้งที่เสียเปรียบ แต่เร็วอย่างไรก็สู้โจรตัว

โตที่แรงเยอะและประสบการณ์สูงกว่าหลายเท่าไม่ได้ ทั้งที่คิดว่าคงเสียที่ถูกลากตัวกลับไปแล้วแท้ๆ แต่ตอนจนมุมอยู่ที่ซากโบราณสถานเล็กๆ กลางป่าลึนเดิน เธอกลับคิดว่าปะปะเอามีดสั้นเล่มหนึ่งออกมาจากเสาคอนกรีต มีดสั้นสีขาวยี่สิบปีเปิดพลังเวททีเดียวใจร้ายสลบเหมือดอย่างไรทาง

สู้

ในมีดสั้นเล่มนั้นมีวิญญาณของผู้หญิงคนหนึ่งอยู่ สาวสวยผมทอง นามว่า ‘โทอา’

ที่แรกฟานก็กลัวผีแทบแย่ แต่ไม่ถึงสิบห้านาทีเธอก็ตัดสินใจจะช่วยโทอาตามหาคนสำคัญ พร้อมทั้งออกท่องโลกตามหาคนร้ายที่ฆ่าพ่อของเธอไปด้วย

โทอามีพลังพิเศษมากทีเดียว นอกจากจะใช้เวทมนตร์ได้แล้วยังเป็นหูตาเวลาต่อสู้ได้อีก เสียอยู่อย่างเดียว วิญญาณดาบคนสวยเหมือนจะเบลอลจนจำอะไรไม่ได้เลยนอกจากชื่อตัวเองและชื่อคนที่ตนกำลังตามหา

ออกเดินทางมาพักเดียว ชาวไลร่าคริสตัลก็แพร่สะพัดไปทั่วซาเรียราวกับไฟลามทุ่ง ที่แรกทั้งฟานทั้งโทอาก็ไม่สนชาวแปลกๆ นี้ ในเมื่อมันช่างไม่เกี่ยวข้องกับเป้าหมายของพวกเขาเลย จนกระทั่งวันหนึ่งที่ฟานได้ไลร่าคริสตัลชิ้นแรกมาโดยบังเอิญ...

บางทีเรื่องใหญ่โตก็เกิดขึ้นได้จากความผิดพลาดนิดเดียว กรณีของฟานคือ เธอพบมันอยู่ในลำธารข้างชายป่าซึ่งเพิ่งมีการต่อสู้กันหมาดๆ คนสองกลุ่มคงต่อสู้เพื่อชิงผลึกแก้ว แต่เธอไม่รู้จึงหยิบเอาผลึกแก้วที่กระเด็นออกมานอกสายตาคนเหล่านั้นกลับไปยังฐานลับของเธอกับพ่อด้วย

ฟานก็คิดว่ามันเป็นแค่เศษแก้วสวยๆ มาตลอดจนกระทั่งมีดสั้นโทอาออกจากฝัก แล้วเจ้าผลึกแก้วสีขาวยี่สิบปีนั้นดันเชื่อมติดเป็นเนื้อเดียว

กับมิดส์ไนท์อาอย่างน่าอัศจรรย์

ฟานไม่ค่อยได้ฟังเรื่องเล่าหรือนิทาน จึงเชื่อมโยงเรื่องราวของมิดส์ไนท์พบกับตำนานชื่อดังที่กลายเป็นบทเพลงและหนังสือยอดนิยมตั้งแต่เมื่อเจ็ดแปดปีก่อนไม่ได้

เธอสรุปเอาจากสิ่งที่เธอเห็นด้วยตาตัวเองว่า ไลว์คริสตัลนั้นเดิมเป็นส่วนหนึ่งของมิดส์ไนท์อามาก่อน

โทอาเคยบอกเธอตอนพบกันครั้งแรกว่า ‘ตนเป็นดาบ’ ทั้งๆ ที่ดูยังไงก็เป็นมิดส์ไนท์แท้ๆ บางทีโทอาอาจจะไม่ได้ไปเองเรื่องนี้ เธอคงเคยเป็น ‘ดาบ’ จริงๆ แต่แตกกระจายไป แม้วิญญาณจะอยู่ที่นี้แต่ก็เสียความทรงจำและสิ่งอื่นๆ ไปกับชิ้นส่วนที่แตกสลาย

เรื่องนี้ยืนยันได้เพราะหลังได้ชิ้นส่วนแรกคืนมา โทอาก็นึกอะไรอีกอย่างหนึ่งออก

‘ฉันคิดว่าฉันเย็บปักถักร้อยเป็นแหละ!’

ก็ดี...ที่นึกอะไรออกบ้าง ถึงจะเป็นเรื่องไม่ค่อยมีประโยชน์นักก็เถอะ

ตั้งแต่นั้นมาฟานจึงมีเป้าหมายที่สามเพิ่มขึ้นมา นอกจากตามหาคนที่ฆ่าพ่อของเธอและกอบกู้ชื่อเสียงตระกูล เธออยากเก็บเอาชิ้นส่วนที่แตกกระจายไปมาคืนให้โทอา เป็นงานยากทีเดียวเมื่อคุณอายุสิบขวบแต่ต้องปะทะกับคนอายุมากกว่าตั้งหลายร้อยหลายพันคน ถึงไม่ได้เข้ามาพร้อมกันคราวเดียวกันก็รับมือลำบาก

ปัญหาของฟานปลิวหายไป เมื่อโทอาเกิด ‘รู้สึก’ ขึ้นมาว่า ตนสามารถใช้พลังบางอย่างทำให้ฟานกลายเป็นผู้ใหญ่ได้ ถึงจะชั่วคราวก็ยังนานหลายชั่วโมง ยาวพอที่ฟานจะหิวไส้ ฉวยโอกาสล้ำค่านี้สร้างตัวตนใหม่ให้ตัวเอง กลายเป็นนางโจรแมวดำคนดังที่ตามล่าไลว์คริสตัลไปพร้อมๆ กับลอบสืบเรื่องประหลาดของบ้านเกิดจิตฟานอยู่เสมอ

เธอไปฝึกฟานมาแค่ครั้งเดียวตั้งแต่ได้พบโทอา แค่มองเมื่อก่อนจากด้านนอก แล้วเธอก็หันหลังกลับไป ตั้งใจจะไม่กลับมาอีกจนกว่าจะมั่นใจว่าแกร่งพอที่จะป้องกันตัวเองจากอสรพิษและสัตว์ร้ายในเมืองนั้นให้ได้เสียก่อน

หนึ่งปีผ่านมาแล้ว และฟานก็มีบางอย่างที่ทำให้เธอมั่นใจว่า ถึงเธอยังเด็ก เธอก็จะไม่แพ้ใคร

เธอมีตำราดาบกับสมุนไพรของพ่อ มีโทอา และยังมีอาจารย์คนเก่งอยู่อีกคน

อาจารย์จอมโหดเคียวเซ็ญูวิชาดาบเธอเสียแทบแย่ แต่ผลก็ออกมาเป็นที่น่าพอใจ เธอมีนัดกับอาจารย์สัปดาห์ละสามครั้งในสถานที่แปลกๆ แต่นั่นก็ไม่ใช่ปัญหา ในเมื่ออาจารย์ของเธอใจดีมอบยันต์เวทมนตร์เคลื่อนย้ายสถานที่ไว้ให้ตั้งหลายใบ เธอได้นี้เลยสั่งยันต์สี่ขาไปหาแผ่นสี่เหลี่ยมที่มียางสีแผ่น ดึงออกมาแค่แผ่นหนึ่งแล้วปิดกระเป่าไว้เช่นเดิม

ฟานกระโดดลงจากหลังคาแล้วฉีกยันต์สี่ขั้วซึ่งจะตรงไปยังสถานที่ที่อาจารย์รอเธออยู่ทันที ริวแสงสี่ขั้วกลืนร่างเธอไปหมด เมื่อรู้สึกตัวอีกครั้งเธอก็มาปรากฏตัวอยู่ที่วิหารร้างริมทะเลแห่งหนึ่ง รอไม่นาน ร่างคุ่นตาก็ปรากฏตัวขึ้นจากดวงแสงสี่ขั้วอ่อนๆ

ร่างในชุดสีเทาวางมือลงบนศีรษะเธออย่างเอ็นดู “สบายดีใช่ไหม ฟาน”

“คะ ท่านอาจารย์” ฟานตอบอย่างกระตือรือร้น มองอาจารย์ตรงหน้าอย่างปลื้มใจ เขาไม่ค่อยปลื้มใจ แต่พอมองเห็นดวงตาสี่ขั้วแปลกประหลาดและเส้นผมสีทองอ่อนจางได้ชัดเจน

ผู้เป็นอาจารย์นั่งลงที่โขดหินแล้วตีดนิ้วเบาๆ ตึกตาคินสูงเท่าคนปรากฏตัวขึ้นจากความว่างเปล่าแล้วเริ่มอย่างสามขุมเข้าหาเด็กหญิง

“จำที่สอนครวราที่แล้วได้ไหม” เขายิ้มหวาน

ฟานพยักหน้า “ค่ะ จำได้หมดเลย”

“ดีมาก มาทบทวนกันสักครั้งนะ”

ชายหนุ่มปรบมือ แล้วตึกตาก็เข้าโจมตีฟานทันใด แทนที่เด็กหญิงจะกลัว เธอกลับม้วนตัวตีลังกาหลบ แล้วเหวี่ยงมีดบินปักเข้าที่จุดสำคัญของตึกตาดินอย่างแม่นยำ ตึกตาก็กลับด้วยลูกเตะ ฟานเกือบหลบไม่ทัน แต่อาศัยมือไวคว้าขานั่นไว้ พาตัวเองเข้าใกล้ศีรษะของตึกตาดิน จากนั้นหมุนมีดสั้นแทงสวนเข้าไปตรงอวัยวะกลางหน้าผากอย่างแม่นยำ

อะไรก็คงดูสวยงามดีหากไม่ใช่เพราะฟานล้มลงก้นจ้ำบ้ำ หนายท้องขาชี้ฟ้าตอนที่ตึกตาสลายไป

“เจ็บจังเลย!”

“ประมาทไปนะ...แล้วครวรานี้จะลองฝึกกับโทอาใหม่ ประสานงานกันได้สักทีเปอร์เซ็นต์แล้วละ”

“ก็...ไม่แน่ใจค่ะ แต่ลองทำให้ดูก็ได้ค่ะคะอาจารย์”

“อ้อ เอาสิ” อาจารย์หนุ่มนั่งลงมองลูกศิษย์สาวกับมีดวิญญานคู่ใจวาดลวดลายกับตึกตาดินตัวใหม่ มือเขาเผลอเลื่อนไปกำปลดกข้อมือหนึ่งรูปร่างแปลกตาเมื่อกล่าว ใครบางคนจะไหวตัวว่าเขาหนีออกจากบ้านมาแล้วรีบมาตามตัวกลับ

ชายหนุ่มสูดหายใจ เขาปลอบตัวเองว่า

เอาน่า เขาก็ไม่ใช่เด็ก ๆ แล้ว ถึงพี่สาวจะตามตัว พี่เขยคนดีจะยัะแตกจนกลายเป็นอสุรเพลิงมาลากคอเขากลับก็ไม่น่ากังวลอะไรนี้ ในเมื่อสองคนนั้นคงแค่กันคำและบ่นน้ำท่วมทุ่ง ไม่อัดเขาถึงตายหรอก ทำานปูต่างหากที่เขากลัวจนซี๊ดตดหาย

แต่เอาเถอะ สนใจแค่ลูกศิษย์น่ารักๆ ก่อนดีกว่า นานๆ ที่จะเจอ

เด็กมนุษย์แหวดี่สักคน แถมยังเป็นเด็กผู้หญิงอีกต่างหาก อายุยังน้อย
มากก็จริง แต่ต้องขอบอกว่าเข้าขั้นอัจฉริยะ

ฝีมือก้าวหน้าไว อาจารย์ก็ปลื้มใจ

ที่บ้านมีอะไรไม่ใโสภามากมาย แต่ถ้าเป็นที่นี้ละก็ปลอดภัยแหมงๆ
ขอมีความสุขกับการสอนเด็กน่ารักๆ อีกหน่อยดีกว่า

ศิษย์อาจารย์ลาจากกันก่อนสามทุ่ม หลังซ้อมจนหมดแรง

ได้กินของว่างมี้อดิกไปนิดหน่อย อาจารย์ก็พาพานมาส่งที่บ้าน

จะเรียกว่า ‘บ้าน’ ก็ออกจะเป็นการยกยอปอปปันกันเกินไป ในเมื่อ
ที่พักของพานไม่ได้เป็นอะไรมากกว่าถ้าเล็กๆ แห่งหนึ่งเลย แต่ถึงเป็นถ้า
ก็ใช้ว่าจะไม่สะดวกสบาย เธอย้ายบ้านมาอยู่ที่นี่หลังพบอาจารย์เมื่อ
ปีก่อน นอกจากจะได้อาจารย์ช่วยจัดหาข้าวของบางอย่าง พานยังขอให้
โทอาเปลี่ยนร่างเธอเป็นผู้ใหญ่แล้วออกไปซื้อของเองอีกด้วย

เงินที่หาได้จากการขายของป่าและสมุนไพรมากพอจะทำให้พาน
อยู่ได้โดยไม่อดตาย และหากต้องหิวไส้กิวจริงๆ เธอก็เชื่อว่า อาจารย์
ไม่ปล่อยให้เธอหิวจนตายหรอก ถึงจะเข้มงวดตอนสอน แต่ปกติเขาออก
จะใจดี

“ถึงบ้านแล้วก็นอนซะ จำเรื่องเซตอาคมไว้ให้ดีละ อย่าทำตัว
หนังสือบนเพดานเลื่อนเด็ดขาด ไม่อย่างนั้นคนข้างนอกจะเห็นถ้านี่”

“ค่าา” พานรับคำเสียงยานคางพลางหวากกว้าง อาจารย์ขี้
หัวเธออย่างเอ็นดู แล้วจากไปพร้อมทั้งทำอย่างอบอุ่นว่า

“ราตรีสวัสดิ์”

“ฝันดีคะ” พานตอบยิ้มแฉ่งกลับไป อาจารย์ทำให้เธออารมณ์ดี
เสมอเลย แม้เป็นคนประหลาดที่ไม่ยอมถอดชุดเสื้อคลุม มีสีตาแปลกๆ
มีชื่อประหลาด แต่ลงท้าย รองจากท่านพ่อผู้ล่วงลับแล้ว พานก็รักอาจารย์

ยูเซลที่สุดเลย!

“ไปอาบน้ำเย็นๆ แล้วมานั่งวางแผนสำหรับพรุ่งนี้ดีกว่าเนอะ” ฟานว่าพลางคว้าดาบโทอาติดมือเดินไต่ย่างๆ ไปด้านหลังถ้ำซึ่งเปิดออกไปสู่ลำธารเล็กๆ ที่อาจารย์เอาไม้ไผ่ผูกติดกันเป็นเหมือนบังตาห้องอาบน้ำให้เธอโดยเฉพาะ

ฟานฮัมเพลงทิวสนเขียวข่มเพลงโปรดที่มีใครสักคนร้องให้ฟังไปพลางดูสนุ่สนุนไพรที่ได้จากเมโลนทุเรียไปพลางอย่างแสนสุข โทอาซึ่งถูกวางไว้บนแท่นวางมิดลันที่โต๊ะมุมน้ำมองมาทางเธออย่างหมั่นไส้เล็กๆ

“ฟานละก็...ให้ฉันมานั่งดูด้วยกะจะยั่วโมโหกันหรอ ฉันก็อยากอาบน้ำเย็นชื่นใจเหมือนกันนะ”

“เอาน่าๆ” ฟานโบกมือปลอบใจ “เดี๋ยวเก็บผลึกแก้วครบก็หน้าจะทำอะไรได้บ้างใช่ไหมละ นี่ๆ โทอา ฉันวางแผนไว้ละว่าพรุ่งนี้จะแหวะไปหาข่าวไลว่าคริสตัลที่เธอลึกลับสักหน่อย ลือกันว่าผู้รอบรู้เข้าถึงตัวง่ายแถมใจดีคิดค่าปรึกษาไม่แพงอยู่คนหนึ่ง พอเสร็จจากตรงนั้นเราก็เดินทางไปจิลฟานสักทีดีไหม”

“ฟานพร้อมแล้วหรอ” โทอาถามเสียงไม่ดังไปกว่าเสียงกระซิบมองแผ่นหลังชาวที่มีแผลเป็นบากไขว้เป็นกากบาทกลางหลังอย่างครุ่นคิดเด็กหญิงงูกำปั้นขึ้นฟ้าอย่างมั่นใจ

“แหงชะะ! จะปลอมตัวไป ไม่มีใครจับได้แน่ จะหาหลักฐานล้างมลทินให้ตระกูลเอสซไวลซซีให้ได้เลย”

ทั้งที่ยังแช่อยู่ในอ่างน้ำ ฟานก็ควานเอาสมุดบันทึกที่ขโมยจากร้านพ่อค้าเร่ขึ้นมาพลิกหาข้อมูลที่จดไว้อย่างตื่นเต้น ลายมือของเธออาจจะยุกยิก และคดนิดๆ ตามประสาเด็กเรียนอยู่กับบ้าน แม้ไม่ถึงกับลายมือสวยก็ถือว่าอ่านได้ง่ายไม่สะดุด

“นี่ไง” ฟานยิ้มกริ่มอย่างพอใจเมื่อพบสิ่งที่กำลังหา “จดไว้เมื่อสัปดาห์ที่แล้ว ชาวสื่อเกี่ยวกับอุทยานวารี ลือกันมาหนาหูเลยว่ามีคนพบรูปสลักนางฟ้าหรือปลาที่เรืองแสงสีเขารู้งๆ นึกว่าวิญญูณแต่ก็ไม่ใช่ ใจมดีด้วยดาบหรือเวทมนตร์ไม่เข้า แถมยังถูกเล่นงานด้วยเวทมนตร์กลับมาอีก เข้าแก๊ปไลว่คริสตัลที่ยังไม่มีเจ้าของเลยใช่ใหมละ”

โทอานิ่งคิดแล้วตอบอย่างไม่มั่นใจนักว่า “อาจจะใช่ แต่ถ้าไม่ใช่ไปดูด้วยตาตัวเองก็ไม่รู้หรอก”

“ใช่แล้ว!” ฟานยิ้มยิงฟันขาว “เราถึงจะต้องไปให้ได้ แต่ตัวเข้าอุทยานนะทั้งแพงทั้งหายาก คงต้องใช้เวลาหลายวันเลยละ เว้นแต่เราจะไปตีหัวแย่งใครมา”

“ไม่เอาละ”

“ฉันล้อเล่น ไม่ทำหรอก จะขโมยจากคนชั่วเท่านั้นจ้ะ”

ฟานลุกขึ้นจากอ่างน้ำ หยิบผ้าเช็ดตัวฟู่ฟองที่อาจารย์ให้เป็นของขวัญวันเกิดคลุมร่าง แล้วคว้าเอาชุดนอนตัวยาวมาเปลี่ยน เธอหยิบตะเกียงและคว่ำโทอากลับเข้ามาในถ้ำ ปิดประตูหลังถ้ำจันสนิท แล้วค่อยตะกายขึ้นนั่งบนฟูกหนาซึ่งปูลาดบนแท่นหินที่คงเคยเป็นที่นอนของเจ้าของถ้ำเดิมเมื่อนานมาแล้ว

เธอปรับแสงตะเกียงน้ำมันให้แรงขึ้นอีก แล้วหยิบดินสอมาใช้จดบันทึกเรื่องในวันนี้อย่างย่อๆ โทอาเคยถามครั้งหนึ่งแล้วว่าทำไมต้องจด ฟานตอบเธอว่า เพราะเวลาที่เรามีเรื่องจำเป็นจะได้เปิดย้อนดูรายละเอียดที่เคยคิดว่าไม่สำคัญได้ บางทีข้อมูลพวกนั้นอาจเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในภายภาคหน้า

ฟานริลอายุแค่สิบเอ็ดปีแต่กลับไม่ได้ทำอะไรแบบที่เด็กผู้หญิงอายุเท่าๆ กันได้ทำ เธอไม่มีโอกาสแต่งตัวสวย ไม่มีคนมาพะเน้าพะนอเอาใจ ไม่มีคนคอยระวังหลังให้ พลังใจอันเข้มแข็งที่ถ่ายทอดมาจาก

สายเลือดนักดาบอันภาคภูมิใจแห่งจิตฟานนี่เองที่คงเป็นแรงผลักดัน สร้างพลังใจเข้มแข็งเกินเด็กให้เธอ

ฟานมุ่งไปสู่เป้าหมายสำคัญเหมือนผู้ใหญ่ แต่สนุกสนานกับรายละเอียดเล็กน้อยเหมือนเด็ก แม้จะอยู่เคียงข้างกันมานาน ฟานก็ยังไม่เคยแสดงท่าทางอ่อนแอให้โทอาเห็นสักครั้ง ไม่เคยมีน้ำตาจากเด็กหญิงที่ถูกโชคชะตาทอดทิ้ง

ยิ่งแข็งแกร่งโทโอก็ยิ่งมองเห็นความเปราะบาง เหมือนฟานกำลังสร้างหอคอยจากลูกบาศก์แก้ว โทโอก็ได้แต่ไขว่คว้าภาวนา เมื่อวันที่หอคอยแก้วพัง เธอหวังว่าฟานจะไม่แตกสลาย

เธออยู่ข้างฟาน สู้อุปสรรคพร้อมกับฟานก็จริง แต่เธอก็ทำได้แค่มองออกมาจากดาบ ให้คำปรึกษา และช่วยสนับสนุนด้วยเวทมนตร์เล็กน้อยเท่านั้น ที่จริงโทอาทำได้มากกว่านั้น แต่เหมือนเธอจะรู้ตัวดีว่า ถ้าใช้เวทมนตร์ทรงพลังกว่าเวทรักษา ป้องกัน สนับสนุน หรือโจมตีระดับต้นๆ แล้ว เธออาจจะต้องหลับไหลไปหลายวันเพื่อฟื้นฟูพลัง ดังนั้นเธอจึงตัดสินใจแน่วแน่ว่า จะเก็บเวทมนตร์แรงๆ ไว้สำหรับสถานการณ์ฉุกเฉินเท่านั้น

...เฉพาะตอนที่ฟานตกอยู่ในอันตรายของจริงเพียงประการเดียว

ฟานนอนแกว่งขาเล่นอยู่บนเตียง เธอปิดสมุดบันทึกแล้วโยนดินสอลงกระเป๋าก่อนจะไถลลงจากเตียงมุดเข้าไปคืนของจากกองลังและถุงกระสอบมากมายที่อีกฝั่งของถ้ำ ไม่นานเธอก็ยิ้มเผลอพร้อมกับโบกเสื้อคลุมสีแดงเข้มกลืนเหมือนลูกเหม็นเก่าๆ ให้โทอาดู

น่าแปลกที่แม่อยู่ในมิดลัน โทโอก็ยังได้กลิ่นไม่น่าพิสมัยนั้นเต็มจมูก เธอยกมือขึ้นบีบจมูกแล้วถามว่า

“อะไรนะ”

ฟานดูปลื้มเต็มประดากับเศษผ้าที่โทอาแอบเชียวรีในใจว่า ควรเอาไปทำผ้าชีวรี่ เธอแผ่เสื้อคลุมนั้นให้โทอาดูลายปักบนด้านหลังชัดๆ มันมี

ตราอาร์มขนาดใหญ่ปักกลางนภีนิทัศน์ทะยานละเอียดลออ จนโทอาซึ่งมีความทรงจำราวๆ เกี่ยวกับงานเย็บปักถักร้อยยังเปลือยอูทนาดังๆ อย่างชื่นชม

“สวยมากเลยนะ!” เธอทำผ้าชีวีวไม่ลงหрок แบบนี้ น่าจะชักให้สะอาด อดดอกไม้หอมๆ แล้วเอามาใส่กรอบแขวนขึ้นข้างฝามากกว่า

ฟานยิ้มกริ่ม “นี่คือเสื้อคลุมเก่าของท่านพ่อ เป็นเสื้อคลุมของนักเรียนจากวิทยาลัยนักรบคอร์ดาเซียนแห่งจิลฟาน ตรานกฟีนิกซ์นี้เป็นสัญลักษณ์ของหอพักนักรบสายตรง สุดยอดเลยนะ”

“อ้อ” โทอาเห็นด้วย เธอเห็นฟานสะบัดเสื้อคลุมพาดไว้ที่เก้าอี้ คิ้วสีทองขมวดเข้าหากันอย่างประหลาดใจ เธอถามฟานซึ่งกำลังตะกายกลับขึ้นเตียงว่า “ว่าแต่เอามาพาดไว้ทำไมนะ”

“ฟุ้งนี่จะใส่” ฟานตอบเสียงจิงจ่า เริ่มง่วงจริงๆ ขึ้นมาแล้ว

“หือ?”

“ก็ไปถามโน่นถามนี่ อ่างตัวว่าเป็นนักเรียนทำรายงานง่ายกว่านี่นา ฉันเคยสังเกตพวกนักเรียนวิทยาลัยนักรบมาแล้วละ เคยจิกหนังสือหลักสูตรมาด้วย รู้หมดว่าเขาเรียนวิชาอะไร อ่างแบบนี้ไปขอข้อมูลคนจะได้เต็มใจให้”

“ฟาน ฉันไม่ได้อยากจะขัดคอ หรือแย้งว่าเป็นแผนที่ไม่ดีหรอกนะ แต่ว่า...”

“แต่อะไร” ฟานย่นจมูก

“เอาไปชักก่อน” โทอาพูดเสียงเข้ม

“ไม่เอา ชี้เถียง”

“ฟาน”

“ไม่เอา ไปตั้งอย่างนี้แหละ”

“โดนจับได้ฉันไม่รู้ไม่ชี้ นะ ไปชักสักหน่อยเถอะ”

ฟานหมุนตัวมาหามืดสั้นโทอาอย่างหงุดหงิดนิดๆ แล้วบอกปิดว่า
“รู้แล้วนำ ฟรุ้งนี่เข้าแล้วกันนะ ฟรุ้งนี่ค่อยทำ”

โทอาได้แต่ถอนหายใจ เธอมองฟานที่หลับแล้วอ้าปากกรนครอกๆ
อย่างไม่สมเป็นผู้หญิงอย่างเหนื่อยใจ เธอยังคงหัวมึนตื้อ นึกอะไรไม่ค่อย
ออกอีกเช่นเคย หญิงสาวมองไปทางเสื้อคลุมบนเก้าอี้ นึกดีใจที่ฟานหัน
ด้านหลังที่มีลายปักงามตามาทางเตียง เธอจึงนั่งชื่นชมความงามนั้นได้
ถนัด

ลายปักสีทองคงทำมาจากด้ายทองของจริง ขณะที่ด้ายสีแดงเพลิง
ที่ปักนกฟีนิกซ์นั้นคงเป็นไหมแข็งแรงชั้นเยี่ยม เนื้อน่าจะนุ่มลื่นอย่างยิ่ง
คิดแล้วโทอาก็สงสัย ฟานบอกว่าสัญลักษณ์นี้บ่งบอกหอพักของนักเรียน
แต่ละหอกี่คล้ายกับจะมีความเชี่ยวชาญการต่อสู้ต่างๆ กันไป

มีหอฟีนิกซ์แล้วจะมีหออื่นๆ อีกไหมนะ แล้วจะเป็นตราสัญลักษณ์
อะไรกัน

3

นักเรียนดีเด่น

“ไปแล้วนะครับ ท่านพ่อท่านแม่! ผมต้องค้างที่บ้านซิลเวอร์ สามวัน จะรีบติดต่อกลับมานะครับ” เซลเทียตะโกนพลางโบกมือลา พ่อแม่อย่างร่าเริง ท่านแม่ของเขา ซีเซล่า คลอเฟิล สวมชุดออราเคิลพร้อมออกไปทำนายนิมิตตามตารางเดือนละสองครั้ง ส่วนท่านพ่อสวมชุดพ่อมดเต็มยศเหมือนต้องออกไปรับหน้าแขกที่ไหน ไม่ใช่แค่เข้าไปคุ่มร้านเหมือนเคย

“รักษาตัวดีๆ นะลูก อยู่ห่างๆ เรื่องไว้ล่ะ” แม่ของเขาตะโกน

“ถ้าลูกเป็นอะไร พ่อจะโทษเจ้านั้น ครูซดูแลเซลเทียดีๆ นะเข้าใจไหม” วาเทียยิ้มให้ลูก แล้วตีหน้ายักษ์ใส่ดาบบนหลังเซลเทีย

ร่างโปร่งแสงของครูซปรากฏออกมาทำหน้าถมึงทิ้งใส่วาเทีย เขากอดอกแล้วพูดเสียงดังว่า “ไม่ต้องบอกก็รู้ จะรีบรายงานถ้ามีอะไรสำคัญ”

เซลเทียยิ้มให้คุณลุงคนโปรดซึ่งยอมยิ้มให้เขานิดๆ ก่อนจะหายเข้าดาบไป เด็กชายวิ่งต๊อกๆ ไปลาคุณปู่ลีเวิร์ดที่วิหาร พร้อมแหวะทักทายน้องๆ ที่ลีเวิร์ดรับมาเลี้ยงดู ก่อนจะเดินไปทางสวนครีวึมรัวที่เขาคาดว่า จะต้องพบใครอีกคนที่นี่

ร่างเล็กๆ ผมสีส้มตัดสั้น สวมชุดนักบวชฝึกหัดนั่งอยู่บนก้อนหินใหญ่ มือชี้ดีกว่าที่ควรจะเป็นจับขลุ่ยไม้สีอ่อนแบบเป่าด้านข้างบรรเลงเพลงตะกุกตะกัก ทุกครั้งที่เป่าตัวโน้ตได้ออกมาก็มีฟองสบู่ปรากฏขึ้นจากขลุ่ยด้วย

เซลเทียรอให้อีกฝ่ายตั้งตัวได้แล้วบรรเลงเพลงใหม่อีกรอบ โน้ตพิกลพิการเมื่อครู่ต่อดัดกันเป็นเนื้อเดียวประสานเป็นบทเพลงรื่นเริงที่ชวนให้สดชื่นขึ้นมาในพริบตา นี่เองคือ พรสวรรค์ของโรเทีย น้องเล็กสุดของครอบครัว

“นายน่าจะเป่าฝึกเป็นนักดนตรีเวทมากกว่านักบวชนะ โร” เขาทักเบาๆ เมื่อน้องชายเป่าขลุ่ยจบเพลง

โรเทียมีสีผมและดวงตาเหมือนแม่ไม่มีผิด แต่ได้ริมฝีปากบางของพ่อมา ดวงตาของโรเทียกลมโตคล้ายกับเขา ขนตายาวเฉดสีเข้มกว่าสีผมนั้นทำให้ตาดูคม เอียงไปเหมือนลุงเฮเซลมากกว่าพ่อแม่ ที่ประหลาดกว่าเพื่อนก็คือ เจ้าเด็กน้อยนี้ชอบเดินไปเดินมาด้วยตาหรีๆ ง่วงๆ เฉื่อยชานอกจากเรื่องดนตรี ต้นไม้ และหนังสือแล้ว ก็ปราศจากความกระตือรือร้นที่จะสนใจอย่างอื่นโดยสิ้นเชิง

“พี่ว่าเพลงใหม่เป็นยังไงบ้าง” โรเทียถามโดยไม่สนใจคำแซวของพี่ชาย

เซลเทียยิ้มกว้าง “เพราะดี นายเก่งขึ้นเยอะเลยนะเนี่ย”

สีหน้าง่วงๆ ของโรเทียเหมือนจะมีสีเลือดเนื้อที่แก้มเล็กน้อย เขายิ้มแล้วพูดเบาๆ ว่า “ยังสู้คุณลุงผมขาวผิวเข้มที่เป็นเพื่อนท่านพ่อไม่ได้

หรือก คนนั้นเก่งกว่าผมเยอะ”

เซลเทียพยักหน้าเห็นด้วย เขาเคยพบคุณลุง...หรือแทบจะลั้งแล้วว่า ควรจะเรียกเป็นพี่ชายดีไหมคนนั้นหลายครั้งแล้ว เขาพอรู้ว่าคุณลุงคนนั้นอายุเท่าท่านพ่อ ตัวสูงพอๆ กับท่านพ่อ ผิวสีน้ำตาลอ่อน ผมขาวทั้งที่ยังหนุ่ม หน้าตาหล่อสะอาดตาทีเดียว ดวงตาสีม่วงอ่อนนั้นก็สวยเหมือนอัญมณี เล่นขลุ่ยเพราะมาก และที่เด็ดกว่านั้นคือ คุณภรรยาเป็นพี่สาวคนสวยที่ใจดีมากๆ ยิ้มที่หนึ่งสุดแสนน่ารัก ให้ความรู้สึกอบอุ่นไปถึงหัวใจเลย

เซลเทียส่ายหัว เก็บภาพสามีภรรยาน่าคบคุณนั้นไปก่อน แล้วถามเข้าประเด็นอีกทีว่า “นายไม่สนใจจะเป็นนักดนตรีเวทจริงๆ เหรอ นายมีพรสวรรค์นะ เรื่องนักบวชฉันก็ไม่ได้ต่อต้านหรอก แต่เห็นนายชอบท่องบทภาวนาที่ไรตทุกที ยังดีว่าเวทมนตร์อื่นๆ ค่ะแนนสวย เลยยังชอบผ่าน”

โรเทียมองผักสวนครัวด้วยสายตาเฉื่อยๆ แล้วยกขลุ่ยจตริมผีปากเป่าเพลงสั้นๆ แค่มไม่ถึงสิบตัวโน้ต หยดน้ำพร่างพรกลงมาจากกลางอากาศรดน้ำต้นไม้เหล่านั้นในปริมาณพอดีพอดีก่อนจะหยุดและสลายไป

ดวงตาสีแดงเพลิงที่ไม่กระตือรือร้นนักมองพี่ชาย ก่อนนริมผีปากจะขยับบอกเบาๆ ว่า “ผมอยากสืบทอดงานท่านปู่มากกว่า ดนตรีเวทเล่นเมื่อไหร่ก็ได้ เรื่องบทภาวนาผมจะพยายามนะ แต่อ่านแล้วหลับเรื่อยเลยน่าเบื่อ”

เซลเทียไม่กล้าหัวเราะ นักบวชฝึกหัดที่ตั้งใจจะเข้าสายภาวนาดันไม่เก่งบทภาวนา ทั้งที่เวทมนตร์ต่อสู้คะแนนดีจนแซงหน้านักบวชปราบมารรุ่นเดียวกัน แต่เจ้าตัวก็คือแพ่งไม่ยอมเปลี่ยนสาย แถมยังดูเฉื่อยๆ ไม่รู้คิดอะไรอยู่ เขาก็ตามน้องชายคนนี้ไม่ทันเลยจริงๆ

โรเทียมองซ้ายมองขวาแล้วถามขึ้นงงๆ ว่า “พี่มิสเทียไปไหนครับ”
 เซลเทียถอนหายใจแล้วยิ้มแหยๆ ตอบว่า “ซึ่งออกไปแต่เช้าเหมือนเคย ตอนนี่คงอยู่ที่วังราตรีแล้วละ เห็นว่าจะหาโอกาสใช้งานประลองฝีมือองครักษ์กลางปีฟาดลูกเคซ่าให้หัวเบะ”

โรเทียเลิกคิ้ว ตาโตขึ้นด้วยความประหลาดใจ “ยังไม่เลิกอีกหรือ จนตายก็ชนะลูกเคซ่าไม่ได้หรอก”

น้องคนสุดท้ายของครอบครัววะพริบตาปริบๆ เมื่อนึกถึงคุณลุงภูตราตรีผมดำที่เป็นหัวหน้าองครักษ์ของท่านย่าชีนาเดีย ลุงเคซ่าเป็นอาจารย์ของท่านพ่อกับลุงครูซ ถ้าไม่ปัญญาอ่อนหรือดีจนเซลล์สมองตายหมดอย่างพี่สาวเขาก็ควรจะตระหนักว่า...การจะเอาชนะเคซ่าได้คงต้องหวังพึ่งปาฏิหาริย์สักล้านอย่าง ไม่มีทางแน่นอน โดยเฉพาะสำหรับเด็กอายุสิบเอ็ดขวบ

“นั่นสิน่า แต่พูดไปเดี๋ยวจะโกรธแล้วอาละวาดเอาอีก ปล่อยให้เขาไปเถอะ” เซลเทียถอนหายใจอย่างปลงตก

“เห็นด้วยอะ” โรเทียตอบรับ เขาเลื่อนสายตามาที่ดาบบนหลังพี่ชายแล้วส่งยิ้มน้อยๆ ทักทายวิญญาณดาบ “สวัสดีครับ ลุงครูซ”

ร่างโปร่งใสปรากฏขึ้นตรงหน้าเขาทันที ครูซไม่พูดอะไรมาก แต่ยกมือที่มองทะลุผ่านได้ขี้ผมเด็กชายเบาๆ อย่างเอ็นดู โรเทียยิ้มเหมือนแมวพอใจที่มีคนเกาकाง แล้วค่อยหันมาบอกทั้งพี่ชายทั้งคุณลุงที่เป็นทั้งผู้ดูแลและอาวุธประจำกายของพี่ชายว่า

“โชคดีนะครับ ตั้งใจเรียน แล้วก็...อยู่ห่างๆ เรื่องเอาไว้”

เซลเทียเบะปาก ทำแก้มป่องอย่างอนๆ “ทำไมทั้งท่านแม่ทั้งนายต้องย่ำเรื่องนี้กันด้วยนะ ฉันไม่ได้ไปหาเรื่องใครสักหน่อย...”

“เรื่องมันลอยเข้ามาหาเอง” โรเทียต่อประโยคประจำของพี่ชายให้แล้วพยักหน้าอย่างปลงตกพร้อมกับครูซ “ผมรู้ล่ะว่าดวงพี่เป็นแบบนี้ แต่

ถ้าเรื่องมันมาหา พี่ก็พยายามเบี่ยงตัวหลบหน่อยละกันซะ”

“ใช่...อย่าเอาหัวเข้าไปชนเหมือนที่ผ่านๆ มา” ครูชเอ่ยเสียงเย็นชา
เล่นเอาเซลเทียหันมาบ่นอุบอิบว่า

“ก็ไม่ได้ตั้งใจนี่ครับ”

คุยกันต่ออีกไม่ถึงนาที เซลเทียก็ลาน้องชายรีบร้อย เขาวิ่งออกไปนอกเขตวิหาร สูดอากาศสดชื่นของยามเช้า ก่อนจะปลดดาบฟิงก้าแพง และสวมเสื้อคลุมเครื่องแบบนักเรียน

“ก็น่าจะใส่ตั้งแต่ออกจากบ้าน” ครูชเปรยเบาๆ

เซลเทียตอบเร็วๆ ว่า “เดี๋ยวเถอะครับ ยิ่งอาจารย์ชู่ๆ อยู่ด้วยว่า
ถ้าผมทำเถอะจะปรับห้าสิบลูเคอร์ ยอมไม่ได้หรอกครับ”

“ทำไมเช่าเอาแทนที่จะซื้อล่ะ”

“ถ้าผมยังรักษาระดับคะแนนได้จนถึงการสอบเดือนหน้า ผมจะได้
เสื้อคลุมเกียรติยศฟรี นี่ก็ดี หนาพิเศษ ลงอาคมกันแดดลมฝนใหม่ล่าสุด
เจ๋งขนาดนั้นจะรีบซื้อเองทำไมล่ะครับ” เด็กชายตอบเต็มน้ำเสียงอย่าง
ไม่ทิ้งลายงกเงินที่ได้มาจากพ่อเต็มๆ

ครูชหายตัวกลับเข้าไปในดาบอีกครั้ง นึกปวดหัวที่แม่เซลเทียจะยัง
น่ารักอยู่ แต่ก็ดันเอาส่วนคล้ายพ่อมาเยอะขึ้นทุกวันๆ เขาเห็นเด็กชายสวม
เสื้อคลุมสีน้ำเงินเข้าที่ ก่อนจะสะพายดาบขึ้นหลัง มือเล็กสวมถุงมือหนัง
แตะอกเสื้อตรวจจอบว่านาฬิกาพกยังอยู่ดีไหม ก่อนจะร้ายคาถาเสียงดัง

“เทเลพอร์ต!”

เสื้อคลุมสีน้ำเงินเข้มปลิวสะบัด ตรามายูนีคอร์นผงาดกลางโล
สีเงินเป็นภาพสุดท้ายที่ถูกกลืนหายไปในวันแสวงพลั่งเวทสีฟ้าสว่างจ้า

**เสียงจ๊อกแจ๊กจอตงขึ้นในระเบียบยวระหว่างที่นักเรียน
มากหน้าหลายตาจากต่างระดับชั้นเดินไปมาเพื่อเปลี่ยนห้องเรียนสำหรับ**

คาบที่สองก่อนพักเที่ยง

เด็กชายผมทองสวมเสื้อคลุมสีน้ำเงินสะพายดาบสีดำประดับ
อัญมณีสีส้มเดินตรงไปยังห้องโถงสำหรับวิชาทฤษฎีเวทประสานอาวุธ แต่
ก็ถูกใครบางคนสะกิดทักจากด้านหลัง

“ไอเชลเทีย ได้ยินว่าลัมนรูนพีบาร์ตันได้ สูดยอดไปเลยนะ!”

เจ้าของชื่ออ้ออิงไปเล็กน้อย ก่อนกล่าวอย่างลำบากใจว่า “รูนพี
พรานซ์มาทำตามกฎเลยปฏิเสธไม่ได้ แต่ถ้าแพ้ ผมก็คงเสียคะแนนเป็น
ตันเหมือนกัน”

“ก็เลยไม่ยอมมีอสีน้ำ นายนี้มันสูดยอดจริงๆ ที่แรกเห็นตัวเล็กๆ
สะพายดาบเลียนแบบดัสค์ คลีฟเวอร์ตามแฟชั่น ใจฉันก็นึกว่าเป็นพวก
กระจอกอวดเก่งซะอีก คุณายผิดไปจริงๆ นะ”

“ซิลเวอร์เองก็ใช้ดาบแบบเดียวกับผมนี่”

คู่สนทนาผมสีเงินสวมเสื้อสะบัดเรือนผมยาวของตนเบาๆ แล้วทำ
หน้ามู๋ๆ “ก็ไม่ได้อยากจะใช้ มันของพี่ชายตกทอดมา ถึงหน้าตาเหมือน
ดัสค์ คลีฟเวอร์ของจอมดาบมนตราในตำนาน แต่ก็แค่ดาบคุณภาพ
ดีธรรมดา ก็คล้ายๆ ของนายนั่นแหละ รู้ว่าทำเลียนแบบดาบอื่นแท้ๆ แต่
ของมันดีเลยต้องใช้ เดี่ยวเก็บเงินได้ครบหมื่นลูเคอร์เมื่อไหร่ ฉันจะไปซื
บสีใหม่ ตอนนี้นันด่าปี่ทั้งเล่ม แกมอัญมณีสีไม่เข้ากับตาฉันอีก”

อีม...ถ้าซิลเวอร์ยังไม่เลิกเก็บสะสมน้ำหอมจากต่างถิ่นละก็ ถึงชาติ
หน้าก็เก็บไม่ครบหมื่นลูเคอร์หรอก...เชลเทียคิดในใจพลางชำเลืองมองดา
บดัสค์ คลีฟเวอร์ของจริงบนหลังตนเอง เขาสัมผัสได้ว่าลุงครูชุก
นินดๆ ที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นของปลอม

ที่จริงแล้วต้องบอกว่าไซค์ดีสุดๆ ต่างหากที่ดาบของลุงครูชุกกลาย
เป็นหนึ่งในดาบมีชื่อเสียงของซาเรียจนมีช่างตีดาบหัวใสทำของเลียนแบบ
ขึ้นมามากมาย คุณภาพมีตั้งแต่ระดับกึ่งแก๊งจนไปถึงขั้นเป็นดาบชั้นเยี่ยม

คนใช้เยอะจนเฟือ และไม่มีใครแยกออกว่าเล่มไหนเป็นของจริง

วิธีแยกแยะว่า ดัสค์ คลีฟเวอร์ เล่มไหนเป็นของจริงมีอยู่สองอย่าง คือ ต้องวิเคราะห์หลักฐานที่สัมผัสแดงนั้นอย่างละเอียด หรือไม่ก็ต้องตรวจสอบพลังเวทตอนใช้งาน ประเด็นนี้ไม่ต้องห่วงเลยสักนิด ในเมื่อลุงครูซเก็บงำพลังไว้อย่างดี ทำให้ทไวไลท์ ไชลเจมมอดแสงราวกับเป็นเพียงอัถภูมิธรรมดาได้อย่างแนบเนียน

ที่ยิ่งกว่านั้นก็คือ นอกเหนือจากตอนอยู่ที่บ้านและตอนที่เขาเปลี่ยนร่างไปล่าคริสตัลแล้ว ลุงครูซจะไม่ใช้พลัง ไม่ปรากฏร่างเลยแม้แต่ชนิดเดียว ถ้าจะคุยกันก็ต้องคุยผ่านโทรจิตแทน

นอกจากดาบดัสค์ คลีฟเวอร์แล้ว ดาบอีกเล่มที่มีการสร้างจำลองขึ้นมาเยอะแยะจนกลายเป็นแพชั่นก็คือ ‘ไวท์ เมเดน’ สุภาพสตรีสีขาวดาบของพีไทอา แต่คงเพราะไวท์ เมเดนมีต้นทุนสร้างดาบจำลองที่ใช้งานได้จริงสูงกว่าจึงผลิตออกมาน้อยกว่า กระนั้นก็ยังถือว่าเป็นหนึ่งในท็อปเทนดาบยอดนิยมอยู่ดี

เซลเทียสัมผัสได้ว่าคุณลุงอารมณ์เย็นลงแล้ว เขารีบชวนซิลเวอร์ไปเข้าชั้นเรียนคาบต่อไป ช่วงนี้ใกล้สอบ เขาจึงต้องเพลาๆ การตามหาเศษดาบของพีไทอลงไปบ้าง การมาอยู่ซิลฟานเป็นเรื่องดี เพราะแค่นี้เมืองนี้เมืองเดียวก็มีข่าวลือเกี่ยวกับโลว์คริสตัลมากมาย

เขารู้ว่านี่คนตำแหน่งสูงส่งทางการเมืองและการทหารมากกว่าเจ็ดคนในซิลฟานเป็นเจ้าของโลว์คริสตัล แต่ยังไม่รู้แน่ว่าคนไหน เขาเริ่มออกล่าคริสตัลเมื่อปีก่อน เกือบจะพร้อมๆ กับจอมโจรแมวดำ แต่เทียบกันแล้วก็ยังช้ากว่าบรรดาผู้ใหญ่มากๆ คนที่ออกตัวล่าคริสตัลกันตั้งแต่เจ็ดปีก่อน

โลว์คริสตัลซึ่งตั้งชื่อขึ้นตามนามของ ‘โลว์’ เทพบิรวารแห่งแสงสว่าง แรกเริ่มมีจำนวนนับขึ้นได้ แต่ต่อมาก็เริ่มมีมากขึ้นเรื่อยๆ เหมือนจะตอบรับการตื่นขึ้นอีกครั้งของดาบวิญญูณไวท์ เมเดน ไทอาเล่มจริง

สิ่งหนึ่งที่เซลเทียสงสัยก็คือ วิญญาณส่วนใหญ่ที่สุดของพีโทอาซึ่งสันนิษฐานกันว่า น่าจะอยู่กับส่วนที่เป็นด้ามดาบนั้น มีใครเป็นผู้ครอบครอง เศษเล็กเศษน้อยของโลว์คริสต์ลมีพลังก็จริง แต่คล้ายกับไม่มีตัวควบคุม คนที่จะดึงพลังที่แท้จริงของโลว์คริสต์ลออกมาได้คงมีแค่สองคนเท่านั้น

คนแรกคือ ลุงครูซ ซึ่งเคยทำพันธสัญญาโลหิตกับดาบของพีโทอา และคนที่สองคือ ผู้ที่ครอบครองส่วนด้ามดาบในตอนนั้น

ดาบวิญญาณหนึ่งเล่มรับใช้เจ้านายได้หนึ่งเดียว เมื่อดาบแตกไปพันธสัญญากับลุงครูซก็ขาด แต่เพราะสัญญาจบลงไม่สมบูรณ์จึงเป็นไปได้ว่า ลุงครูซจะมีสิทธิ์ในฐานะผู้เชื่อมต่อของดาบไว้ที่ เมเดนเหลืออยู่ ถึงแม้ไม่มีร่างกายแล้ว ก็ยังใช้ร่างของเซลเทียได้

เซลเทียแน่ใจว่าลุงครูซจะไม่ทำร้ายผู้บริสุทธิ์และถนอมดาบของพีโทอาอย่างดี แต่กับเจ้านายใหม่ที่อาจเพิ่งทำสัญญากันล่ะ เขาไม่มีทางรู้เลยว่าเป็นคนแบบไหน

เขาถึงได้ร่วมมือกับลุงครูซไล่ตามหาชาวโลว์คริสต์ลมาตลอดไม่ช้าไม่นานหรอก เขาทั้งคู่แน่ใจว่า เจ้าของผู้ครอบครองชิ้นส่วนดาบที่มีจิตวิญญาณส่วนใหญ่ของพีโทอาจะต้องโผล่หัวออกมาอย่างแน่นอน

ในบรรดาข่าวลือมากมาย ข่าวที่แน่ใจว่าน่าจะเป็นของจริงยังกระจายอยู่รอบจิลฟานอีกหลายประการ ข่าวหนึ่งที่เซลเทียค่อนข้างแน่ใจว่าเป็นไปได้สูงก็คือ ในวิทยาลัยนักรบคอร์ดาเซียนแห่งนี้ น่าจะมีโลว์คริสต์ลอีกอย่างน้อยสามชิ้น ระบุไม่ได้ว่าอยู่ตรงไหน แต่เขามั่นใจว่าจะต้องพบมันแน่

เซลเทียตบกระเป๋านักเรียนสะพายข้างที่ซ่อนตัวเข้าอุทยานวาริไว้ในช่องลับอย่างอารมณ์ดี ใครจะรู้ว่าตอนออกไปช่วยงานลุงครูซจะได้โอกาสเล่นเกมชิงของดีขนาดนี้มาฟรีด้วย ตัวนี้เข้าได้ทีหนึ่งสองถึงสามคน

เขาไม่แน่ใจว่าจะชวนใครดี

จะพ่อแม่ หรือพี่มิสเทียบกับโร หรือคุณอาซิสตริน...มีคนอยากมาเที่ยวที่นี้กันตั้งเยอะ เลือกลงไม่ถูกเลย

“เซลเทีย มอร์ทริอา ขอเชิญทางนี้หน่อย” อาจารย์คนหนึ่งเรียกชื่อเขา เซลเทียดันหลังให้ซิลเวอร์เข้าห้องไปก่อน ส่วนเขาเดินไปปรับจุดหมายจากมืออาจารย์คนนั้น อาจารย์ร่างอ้วนตุ้ย แต่เป็นมือขวานสุดแกร่งเอ่ยเสียงอ่อนๆ ว่า “ผมได้รับเอกสารลงทะเบียนทอมหน้าของเธอละ แต่เธอไม่คิดจะลงเพิ่มสักสองตัวเหอ ทั้งที่รับมือกับงานได้ดีทำไมถึงยังรั้งวิชาไว้ล่ะ”

เซลเทียยิ้มแห้งๆ เขาบอกอาจารย์ไม่ได้เห็นว่า เขายังมีงานอื่นต้องทำด้วย

อาจารย์ย้าให้เขาไปคิดดีๆ อีกสองสามครั้งก่อนจะปล่อยตัวเขาไปเข้าห้อง เซลเทียถอนหายใจโล่งอก เขายังไม่คุ้นหูกับนามสกุลที่พ่อบอกให้เขาใช้สมัครเข้าโรงเรียน

ถ้าเขาใช้นามสกุล ‘คลอเฟล’ อย่างโรเทีย ทุกคนจะรู้ทันทีว่าเขาเป็นลูกชายของพ่อมดดำวาเทียกับออร่าเคิลแห่งเปลวเพลิงซีเซล่า ซึ่งจะเชื่อมโยงไปถึงสายเลือดพ่อมดดำของเขา เรื่องลุงครูช และดาบดัสค์คิลิเวอร์ของจริงได้ เขาจึงต้องใช้นามสกุลที่ท่านพ่อบอกไว้ว่า ‘เป็นนามสกุลของคุณปู่ลาเวนเทียร์นะ’

นามสกุลแปลกหูไหลเข้ามาในซาเรียบ่อยทีเดียว วาเทียตกลงกับเจ้าหน้าที่ทะเบียนราษฎรเล็กน้อยเพื่อปรับประวัติของเซลเทียให้เหมือนเป็นทายาทของพ่อมดที่อพยพจากต่างทวีปเข้ามาอยู่ที่โคลฟ และแต่งงานกับหญิงสาวชาวซาเรีย

ถึงจะอึดอัดนิดหน่อยที่ต้องคอยระวังไม่เปิดเผยพลังของพ่อมดดำหรือเปลือยใช้ดาบวิญญูณ เซลเทียก็สนุกกับชีวิตวัยเรียนอย่างเต็มที่ ไม่มี

คนรู้ว่าเขาเป็นใคร มีสายเลือดแปลกๆ มายังไงก็ดี แบบนี้เขาก็ยังเปลี่ยนร่างเป็นผู้ใหญ่ออกไปตามหาเศษดาบของพีโทอาได้เรื่อยๆ โดยไม่มีใครสงสัยไปอีกแสนนาน

พานมาถึงเธลเกียตอนบ่ายต้นๆ หลังจากเอาเสื้อคลุมที่เพ็งซั๊กผิ้งให้แห้งด้วยไฟพอยูนานเป็นชั่วโมง โทอาบ่นอุบไม่ยอมใช้เวทมนตร์เป่าไฟให้อ่างอย่างสมเหตุผลจนพานเถียงไม่ออกว่า

“ถ้าใช้ไปตอนนี้ก็เดี๋ยวไม่พอเปลี่ยนร่างนะ ฉันทหมดแรงจะทำยังไงถึงได้แนะนำให้ซั๊กเมื่อคืน”

พานเถียงโทอาไม่ออกจึงได้แต่ก้มหน้ารับคำโดยดี เธอหน้ามูยขณะเดินเข้าไปยังอาคารสูงสามชั้นทำจากหินอ่อนสีขาวยประดับตราครุฑปราชญ์เธลเกีย ตรงเข้าไปที่เคาน์เตอร์วิทยาลัยปราชญ์ แล้วถามหาคนที่ต้องการตัว

“อาจารย์พิเศษซิสตริน เมดินาร์อยู่ไหมคะ ฉันเป็นนักเรียนของวิทยาลัยนักรบครุฑดาเขียน อยากจะขอข้อมูลอะไรหน่อยค่ะ”

ประชาสัมพันธ์ชราไม่น่าคบตอบเสียงยานคางว่า “อาจารย์น้อยไม่อยู่ เสิญมาวันหลัง” พอลถามอีกว่าวันหลังนั้นคือวันไหน หล่อนก็แหวัดเข้าให้ว่า “อาจารย์ลางานไปทำธุระส่วนตัวที่อาเวนพอร์ทหนึ่งสัปดาห์ไปหาด้วยตัวเองแล้วกันนะแม่หนู!”

พานหน้าบึ้ง ก่อนออกจากหอปราชญ์เธลเกียว่าไปประเมินเจ้าหน้าที่มาใบหนึ่ง และขีดช่องประเมินอีกช่องหลังช่องประเมินที่มีเลขหนึ่ง เธอเติมเลขศูนย์ลงไปแล้วตีกระเมินทุกอย่างยกเว้นเรื่องสถานที่เป็นศูนย์ทั้งหมด ก่อนจะไปหย่อนลงกล่องรับความคิดเห็น

“หน่วยที่สุด” พานสบตเบาๆ ทั้งอารมณ์เสียกับคน ทั้งมาแก้ เสียยันต์เคลื่อนย้ายสถานที่ไปฟรีๆ

เด็กหญิงย่ำเท้าเข้าไปในมุมลับตาคน แล้วขอให้โทอาเปลี่ยนร่างเธอเป็นผู้ใหญ่ ฟานพลิกสมุดบันทึกแล้วยิ้มออกเมื่อเห็นว่าข่าวที่หามานั้นมีข่าวที่คล้ายจะเป็นข่าวของไลร่าคริสตัลอยู่แถวๆ นี้พอดี

“หมู่บ้านกิลเดอร์ แหล่งเกษตรกรรมที่ลือว่ามีต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ ออกลูกเป็นผลไม้เวทมนตร์ที่มีอำนาจเยียวยารักษาโรคได้ทุกโรค” ฟานอ่านออกเสียงให้พอได้ยินกันสองคน คิ้วยิ่งขมวดเมื่ออ่านสิ่งที่ตนจดสรุปไว้ต่อเร็วว่า “แต่ทำให้เกิดสมดุลเวทมนตร์ของผืนดินผิดเพี้ยน...ข่าวยังใหม่มาก ไม่ถึงหนึ่งเดือน แต่สถานการณ์แย่งเรื่องๆ ทางเขตก็ส่งคนไปดูแล แต่ต้องขอผู้เชี่ยวชาญเวทมนตร์มาช่วย น่าจะใช้หรือเปล่าโทอา”

โทอาหลับตาลงตั้งสมาธิ เธอหาตำแหน่งของไลร่าคริสตัลพบเสมอ แต่ต้องใช้เวลาและพลังงานมากที่เดียวในการตั้งสมาธิระบุตำแหน่งที่ชัดเจน จนถึงขั้นสะสมสะสมใช้เวทมนตร์ระดับกลางต่อจากนั้นไม่ได้อีกหลายชั่วโมง

ครู่หนึ่งเธอก็ยืนยันกับฟานว่า “ใช่แล้วละ ไลร่าคริสตัลของแท้ จะไปเดี๋ยวนี้เลยหรือฟาน”

ฟานยิ้มกว้าง มือกระชับมีดบินที่เข็มขัด อีกมือล้วงเสื้อคลุมดึงหน้ากากแมวดำออกมาสวมทันที

“แน่นอน ไปผจญภัยกันเถอะ ถ้าโทอาเหนื่อยจะหลับไปก่อนก็ได้ ฉันพกดาบคู่สำรองมา ฮ้า...หวังว่าวันนี้จะไม่มีก้างมาอีกนะ”

“กลับบ้านก่อน? เธอไม่สบายอะไรหรือเซลเทีย อยากไปห้องพยาบาลไหม” อาจารย์ลอร่าคนสวยเอ่ยอย่างห่วงใย เซลเทียเบี่ยงตัวหลบมืออาจารย์แล้วทำหน้าเศร้านิดๆ

“แค่ปวดหัวนิดหน่อยครับ กลับไปพักก็คงหายดี” เขาหันไปค้อมศีรษะให้ซิลเวอร์ซึ่งส่งกุญแจบ้านพักให้เขาเรียบร้อยแล้ว

พูดกันไม่นาน อาจารย์ลอร์วาก็ยอมปล่อยให้ตัวเขากลับบ้าน เซลเทียเดินตัดอาคารของวิทยาลัยออกมาไม่ถึงสามก้าวก็เทเลพอร์ตไปยังที่ลับตาคน เขาปลดเสื้อคลุมนักเรียนยัดเข้ากระเป๋า แล้วใช้ลูกแก้วเก็บของที่ได้จากท่านพ่อมาดูของทั้งหมดเข้าไป ก่อนหย่อนลูกแก้วลงกระเป๋าทางงงและดึงดาบออกจากฝัก

“จับสัมผัสได้ที่ไหนหรือครับ ลุงครูช”

“ทางตะวันตก... เอลเกีย... ไม่สิ หมู่บ้านเล็กๆ ข้างเอลเกียราวๆ สามสิบกิโลเมตร อยู่ๆ พลังก็แรงขึ้นมากะทันหัน”

“แสดงว่าถึงจุดสูงๆหรือครับ” เซลเทียถามเสียงค่อย

ไบหน่าในอัญมณีสีส้มเหมือนจะหม่นหมองลง “ใช่ รีบไปเถอะ ก่อนที่อะไรๆ จะสายเกินไป”

กระแสเวทสีเงินแล่นเข้าล้อมรอบร่างเซลเทีย เพียงไม่ถึงห้าวินาทีร่างเด็กชายวัยสิบเอ็ดปีก็กลายเป็นชายหนุ่มวัยต้นยี่สิบในเสื้อคลุมดำ เซลเทียเสียบดาบกลับเข้าฝักแล้วยกนาฬิกาพกซึ่งท่านพ่อบอกว่าเป็นอุปกรณ์เทเลพอร์ตแบบที่ตามรอยไม่ได้ออกมา

เขาปรับเข็มระบุพิกัดปลายทาง จากนั้นก็กดปุ่ม เสียงคลิกเบาๆดังขึ้น แล้วร่างของเซลเทียก็หายวับไปอย่างไร้ร่องรอย

ร่างบนเก้าอี้สวมตัวนุ่มสีแดงเข้มขลิบทองราวกับบัลลังก์ราชา ผุดลุกขึ้นทันทีที่จี้ห้อยคอทรงกระบอกขนาดเท่านี้วก้อยเด็กของเขาฉายแสงสีทองออกมา ชายหนุ่มหรีตตาลงมองรอบข้าง แล้วแสวงงจากที่นั่งไปนอนบนเตียง ในมุมลับตาคนนั่นเอง เขายับนิ้วแตะอุปกรณ์สื่อสารในรูปกระดุมข้อมือเบาๆ

“หมู่บ้านกิลเดอร์ สามสิบกิโลเมตรจากเอลเกีย อย่าพลาดละซีเลีย เมอร์ลูน ออสวัลด์”

มือขาวซีดกำแน่นขึ้นระหว่างลูกขี้ยืนซ่าๆ ดวงตาสีฟ้ามองเพดานห้องอย่างมุ่งมั่น อีกไม่นานหรอก เขาจะทลายกฎทุกข้อ เป็นอิสระให้จงได้ และเขาจะต้องได้สิ่งที่เขาต้องการมาอยู่ในมือ สิ่งที่คุณหญิงคนนั้นกับพวกตาแก่ล้ำสมัยอย่างลุงหรือตาของเขาได้แต่วาดหวัง พร้อมมกรูยทางด้วยแผนลอะเทอะอันแสนไร้สาระและขาดประสิทธิภาพ

เขาจะทำฝันนั้นให้เป็นจริง ทั้งหมดอยู่ที่เวลาเท่านั้นเอง

เสียงเคาะประตูดังขึ้น หญิงสาวผมสีน้ำตาลเข้มดวงหน้างดงามเหมือนนางฟ้าก้าวเข้ามาในห้อง เธอยิ้มยิ้มพลางโผล่เข้ามากอดเขาหลวมๆ

“ท่านทูริส ว่างใหม่คะ เดลน่าอยากจะชวนคุณไปทานอาหารค่ำกับดูละครด้วยกัน”

ชายหนุ่มเจ้าของห้องแสรั้งยิ้มเศร้าๆ สวนทางกับดวงตาสีฟ้าราวกับท้องฟ้าในฤดูร้อนที่ชายแวงเย้ยหยันให้ใครบางคนที่ไม่ได้อยู่ในห้องด้วย

“ผมก็อยากไปนะเดลน่า แต่ว่า...ท่านตากับท่านพ่อของผมคงไม่อนุญาตหรอก”

นัยน์ตาสวยหวานเหมือนนัยน์ตากวางฉายประกายกล้าทันใด “ฉันจะไปขอร้องพวกท่านเอง”

“ลำบากแยะเลยนะ...แต่ถ้าพวกท่านอนุญาต” เขาพูดแต่ดวงตาปรายมองเหนือศีรษะพลางยิ้มเย็น “ผมจะไปกับคุณอย่างแน่นอนครับ”

เดลน่ายิ้มกว้าง หมุนตัวออกจากห้องไป พลางบอกเขาว่าให้แต่งตัวให้หล่อที่สุด เจ้าของห้องยิ้มยิ้มโบกมือลา เมื่อเธอลับส่ายตาไปเขาก็โบกมือสั่งให้ประตูห้องปิด กระຈกเงาเหนือโต๊ะหนังสือสะท้อนเงาของบุคคลที่ไม่ได้อยู่ในห้องออกมาตามคาด

“วางแผนอะไรอยู่ ทูริส”

เจ้าของนัยน์ตาสีฟ้ากระຈางและเส้นผมสีดำสนิทไหวไหวเบาๆ

“ไม่มีแผนอะไรนี่ ผมก็เป็นคนหนุ่มธรรมดาที่อยากออกไปเที่ยวกับสาวน่ารักๆ บ้าง”

“แกใช้เดลิน่ามาบีบเราสินะ”

“พวกท่านก็ปฏิเสธคุณหนูตระกูลเวอริเซล ผู้เป็นราชานักรบมาหลายสมัยจวบจนปัจจุบันไม่ได้ใช้ใหม่ละ ท่านตา” น้ำเสียงนุ่มของทูลริสแฝงอารมณ์ประชดประชัน

ใบหน้าของชายชราผมหงอกที่ยังคงยึดตัวตรงแข็งแรงดีผิวดำยู่เม้มเครียดขึ้นทันตา เขายกมือชี้มาที่ทูลริสแล้วย้ำเสียงเข้มว่า

“อย่าลืมนะ แม้สักอดีตใจว่าแกเกิดมาได้ยังไง อย่าลืมนะว่าแกมีหน้าที่อะไร และห้ามแตะต้องอะไรบ้าง”

“ผมไม่ลืมหรอก เรื่องแบบนั้นจะลืมนได้อย่างไร” ทูลริสยิ้มเชือดเฉือน ภาพในกระจกเลื่อนหายไปพร้อมกับหญิงสาวคนงามที่กึ่งเดินกึ่งวิ่งสีหน้ายิ้มแย้มเข้ามาในห้อง

“ท่านลุงเทอเรนซ์อนุญาตแล้วละคะ ฉันทะจะไปรื้อข้างล่างนะคะ”

“ขอบคุณครับ เดลิน่า คุณนี่เป็นนางฟ้าของผมเลย”

หญิงสาวอายจนตัวม้วน “ชมเกินไปแล้วค่ะ”

“ไม่หรอกครับ เป็นความจริงแท้แน่นอนทุกพยางค์เลย” ทูลริสยิ้ม เขาหมายความว่าอย่างนั้นจริงๆ เธอเป็นเหมือนนางฟ้าแห่งอิสราภาพของเขา แค่ขยับปากสวยๆ ขออนุญาตพอกับบัพหัตถ์คือของเขา ประโยคเดียว ไม่ว่าจะไปที่ไหนในโลก ผู้ปกครองทั้งคู่ของเขาก็ได้แต่น้ำท่วมปากจำใจอนุญาตทั้งสิ้น

ดีไม่ใช่หรือ มีทั้งสาวงามเอาอกเอาใจ ได้ทั้งอิสระ เหลือแค่ฝันสุดทำเป็นจริง เขาก็จะไม่ต้องการอะไรอีก นอกจากล้างบัญชีแค้นที่สะสมมานานหลายปี

4

ISSNWU

โทอาสะอีกทันทีที่ฟานออกวิ่งมาไม่ถึงห้านาที อยู่ๆ พลังของไลว์คริสตัลที่เธอรู้สึกคล้ายกับเป็นเพียงแสงหิ่งห้อยในความมืดก็ทวีแสงแรงขึ้นจนแทบกลายเป็นดวงอาทิตย์ กระแสหนาวยะเยือกแล่นไปทั่ว มีดสั้นสี่ขวานอันเป็นที่สถิตวิญญาณของโทอา

วิญญาณดาบสาวรีบตัดกระแสจิตออกจากโหมดคันหาคิสตัล แล้วบอกฟานเสียงลั่นว่า “ใช้ยันต์เคลื่อนย้ายเถอะฟาน ไม่มีเวลาแล้ว”

“ไม่มีเวลายังไง” ฟานไม่เข้าใจ แต่เห็นแก่เสียงจริงจังของคู่หู เธอจึงดึงยันต์สี่ขวานออกจากช่องหนังข้างเอวแล้วฉีกมันออกจากรัน “หมู่บ้านกิลเดอร์!”

แสงสี่ลุ่มอ่อนสว่างวาบกลืนร่างของฟานไปในทันใด โชคดีที่คราวนี้เธอและโทอา รู้ตำแหน่งที่แน่นอนของปลายทาง ไม่เช่นนั้นแล้วถึงมียันต์

เคลื่อนย้ายก็ไร้ความหมาย นี่ไม่ใช่ยันต์พิเศษที่จะตรงไปหาอาจารย์ เหมือนที่เธอใช้เมื่อคืนวาน แต่เป็นยันต์เคลื่อนย้ายสถานที่พลังระดับเดียวกับยันต์ที่มีขายทั่วไป

ฟานปรากฏร่างที่หมู่บ้านกิลเดอรีนสามวินาทีต่อมา ปฏิกริยาที่เธอมักเจอเมื่อใช้ยันต์เคลื่อนย้ายสถานที่ไปยังพื้นที่ซึ่งผู้คนไม่คุ้นกับเวทมนตร์ก็คือ สายตาสงสัยหรือไม่วางใจ แต่คราวนี้สิ่งแรกที่เธอพบกลับตรงกันข้าม

ชาวบ้านในชุดนอนหรือชุดอยู่บ้านจำนวนนับร้อยหอบข้าวหอบของวิ่งกันจ้าละหวั่นออกจากหมู่บ้าน ชายคนหนึ่งเกือบชนฟานในร่างผู้ใหญ่มาก เขาไม่แม้แต่จะหยุดขอโทษ รีบวิ่งหนีตามคนอื่นไปเหมือนกับถูกมัจจุราชนำไล่หลัง

ฟานกระโจนจากฝูงชนขึ้นไปปักหลักบนต้นไม้ใหญ่ใกล้ๆ แสงสว่างสีขาวยาวขึ้นมาจากทิศใต้ของหมู่บ้านตรงข้ามกับทิศที่ชาวบ้านกำลังอพยพ ไวกเท่าความคิด ฟานกระโจนลงจากต้นไม้คิดว่าแขนขาว่างใหญ่ที่เหมือนจะมีสติกว่าพรรคพวกและช่วยกำกับการอพยพมากกว่าจะเอาตัวรอดตั้งออกมาข้างทาง

“เกิดอะไรขึ้น เล่ามาเร็วๆ เข้า” ฟานถามเสียงเข้ม

ชายร่างใหญ่ที่ดูเหมือนนักรบมากกว่าชาวไร่ตอบเสียงตื้นๆ ว่า “ข้าก็ไม่รู้ว่ามันอะไรกัน แต่เจ้าต้นไม้ปีศาจนั้นในที่สุดมันก็แผลงฤทธิ์แล้ว เป็นอย่างที่เราพยากรณ์บอกไม่มีผิด มันไม่ใช่ของที่ควรจะมีไว้ครอบครองหรือบูชา”

ฟานขมวดคิ้ว ดีใจที่ได้ข้อมูลอยู่หรือ แต่ไม่เชิงว่าเป็นข้อมูลที่ต้องการ “แล้วตอนนี้มันทำอะไรบ้าง”

ชายคนนั้นหน้าซีดลงจนแทบไม่เหลือสีเลือด “มันกลืนท่านหญิงน้อยของเราเข้าไป แล้วก็กลายเป็นสัตว์ประหลาด! มันสูบเอาความอุดม

สมบูรณ์ของผืนดินไปหมด พี่ซผลเราแทบไม่เหลือแล้ว”

สีหน้าของฟานเครียดเขม็งขึ้น เธอปล่อยมือจากแขนชายคนนั้น แล้วดึงมีดบินเล่มหนึ่งออกจากฝัก “เอาละ เชิญไปอพยพคนต่อเถอะ ทุกอย่างจะจบในไม่ถึงหนึ่งชั่วโมงนี่ละ!”

พุดจบเธอก็ดีดตัวขึ้นจากพื้น เคลื่อนที่ผ่านก้อนหิน ริ้ว ต้นไม้ และ สิ่งก่อสร้างต่างๆ ได้ราวกับติดปีกบิน ชาวบ้านมองคนแปลกหน้าแสนประหลาดตาค้างงนเกือบลิ้มหนี ใครคนหนึ่งในนั้นที่เดินทางบ่อยกว่า ชาวบ้านอุทานเสียงดังออกมาว่า

“จอมโจรแมวดำ!”

ใครอีกคนเอ่ยเสียงไม่มั่นใจกว่า “โจรที่ลือกันว่าเป็นขโมยนักปราบมารไซ้ใหม่ คนที่ขโมยของอาถรรพ์ที่เก็บไว้นานไปจะเกิดอาเพศ”

อีกเสียงค้านขึ้นว่า “ไม่ใช่สักหน่อย เป็นความดีความชอบของ กองพันกุหลาบโลหิตต่างหาก”

“หรือไม่ก็เป็นผลงานของดัสค์ คลีฟเวอร์!”

ต่างคนต่างคาดเดาไปต่างๆ นานาด้วยอารมณ์ตื่นเต้นที่เข้ามาแทนที่ความหวาดกลัว แต่ไม่มีใครคาดเลยว่ากลุ่มคนที่ถูกกล่าวถึงอีกสองกลุ่มกำลังมุ่งหน้ามาที่นี่จริงๆ

กลุ่มหนึ่งเพิ่งจะรวมตัวกันเสร็จ อีกคนเพิ่งกดปุ่มอุปกรณ์เทเลพอร์ต

แต่ที่ควรจะสนใจมากกว่าคนที่ยังมาไม่ถึงก็คือ คนที่ไปเผชิญหน้ากับปัญหาตามลำพังแล้ว แถมยังเป็นปัญหาที่เธอไม่เคยพบเสียด้วย

ไม่เคยเห็นอะไรแบบนี้มาก่อนเลย...

นั่นคือสิ่งแรกที่ผุดขึ้นมาในสมองของฟาน เธอคิดว่าปัญหาประหลาดของไลร่าคริสตัลที่เก็บไว้ที่ใดที่หนึ่งนานเกินไปจะเหมือนกับครั้ง

ก่อนๆ แค่ว่าพลังคลั่งออกมาทำร้ายคนรอบข้าง หรืออย่างเก่งก็สูบเอาพลังชีวิตของเจ้าของไปที่ละน้อย แต่ครั้งนี้มันไม่เหมือนสิ่งที่เธอเคยพบเลย

ต้นไม้ใหญ่ที่เดาไม่ออกว่าเป็นพันธุ์อะไรยืนต้นตระหง่านอยู่บนเนินหญ้า เดี่ยวดี... ใช้คำว่ายืนต้นตระหง่านไม่ได้หรอก แบบนี้มันต้องเรียกว่า ‘คืบคลาน’ อยู่บนเนินหญ้าต่างหาก!

ลำต้นสีนวลตาเรืองแสงสีขาววูบวาบ กิ่งก้านที่ควรจะเป็นของแข็งกลับอ่อนตัวลงจนเป็นเหมือนเถาวัลย์ เช่นเดียวกับรากที่ผุดขึ้นจากดิน เป็นเหมือนขาที่พาดันไม้ใหญ่สูงกว่าห้าเมตรเคลื่อนที่ไปข้างหน้าด้วยความเร็วที่ไม่มีวันที่พืชต้นไหนจะทำได้มาก่อน

“เหวอ! สยอง” ฟานร้องอย่างขลุ่ย เธอกระโจนไปตั้งหลักบนซากบ้านหลังหนึ่งที่ถูกรากไม้ทำลายจนพัง ก่อนจะดึงมีดสั้นโทอาออกมา “โทอา แน่ใจหรือว่าใช้โลว์คริสตัล นี่มันดูเหมือนเป็นผลงานของปีศาจเลยนะ!”

วิญญาณดาบสาวขมวดคิ้วเมื่อเห็นสถานการณ์ตรงหน้า เธอยืนหน้าแนบผิวด้านในของมีดสั้น แล้วกล่าวว่า “ใช้โลว์คริสตัลแน่นอน แต่ว่าแปลกมาก ไม่เคยเห็นพลังพลุ่งพล่านแบบนี้มาก่อนเลย ที่เป็นแบบนี้ได้คงเพราะมีจิตมนุษย์เข้าไปเกี่ยวข้องด้วย”

“จิตมนุษย์?”

“ฟานดูที่รอยแยกกลางลำต้นดีๆ สิ” โทอาชี้

ฟานขมวดคิ้วมองตาม ที่แรกเธอมองไม่เห็นอะไรเลย เพราะแสงเรืองรองทำให้มองเห็นรายละเอียดลำบาก แต่แล้วเธอก็มองเห็นสิ่งนั้นในวินาทีต่อมา

“เด็กผู้หญิง!”

มีเด็กผู้หญิงผมสีน้ำตาลอ่อนถูกกลืนอยู่ในต้นไม้ต้นนั้น ดวงตา

หวานเศร้าเบิกกว้างไร้วิญญาณ

“ตะ...ตายแล้วหรือ” ฟานหลุดปากออกมามันๆ รวากับได้ยินเสียง เธอ ศีรษะของเด็กหญิงหมุนมาหาเธอด้วยองศาผิดแปลก ริมฝีปากเล็กๆ ผ่ยออก

“ทำลาย...ทำลายให้หมด!”

รากไม้เส้นยักษ์ติดตัวขึ้นจากพื้นพาดเข้าใส่ฟานที่แผ่นโผนหนีแทบไม่ทัน จอมใจระมัดดำตีลังกาข้ามหลังคากระเบื้องที่พังทลายเข้าหารากไม้ที่พุ่งมาหาตนจากอีกทิศ เธอหมุนมีดสั้นเสียบเข้าฝัก แล้วควงดาบสองมือออกมาใช้แทน

“ตะวันตกเฉียงเหนือ สิบเจ็ดองศา ระยะเวลาสิบเมตร ตะวันออกเฉียงเหนือ สี่สิบองศา ระยะเวลาสามสิบสองเมตร” โทอาเริ่มทำหน้าที่ผู้นำทางเหมือนเดิม ฟานกระโดดแล้วลี้ตัวหลบตามทิศที่โทอาบอก เธอใช้เท้าสะกิดกระเบื้องที่แตกขึ้นจากพื้น แล้วควงดาบสองมือสร้างปราณดาบขึ้นมา

“เวนทัส อาร์ค!”

คลื่นดาบเป็นวงโค้งซ้อนกันพุ่งกระแทกกระเบื้องหลังคากระเจาย ออกไปข้างหน้าด้วยความเร็วสูง ฟานรู้สึกว่าได้ยินเสียงโทอาเอ่ยเบาๆ ที่ข้างหูว่า

“เวสต์ปาร์!”

พรีบ!!! กระเบื้องจำนวนนับไม่ถ้วนติดไฟขึ้นพร้อมกันหมดทันที เมื่อมองจากบนหลังคาจึงเหมือนกับกำลังมองห่าฝนเพลิงกระหน่ำลงสู่ต้นไม้ปาดจั้งๆ ที่พลังเวทในการใช้คาถาไฟขั้นต้นนั้นน้อยแสนน้อย

“จัดการเลยฟาน เห็นจุดอ่อนแล้ว อยู่ที่เหนือหัวเด็กคนนั้น!”

ดวงตาของฟานแทบจะลุกเรืองขึ้นด้วยเปลวเพลิงแห่งการต่อสู้ เธอคว้าเครื่องยิงตะขอที่ติดไว้ด้านหลังเสื้อ แล้วยิงตะขอไปปักที่ลำต้นสีเขียว

จากนั้นกระตุกสายลวดเส้นหนาให้ดึงร่างเธอตรงเข้าไปยังใจกลางลำต้น กิ่งก้านและรากใหญ่เหมือนพยายามเข้ามาขัดขวาง แต่ถูกดาบคู่ตัดขาดแทบไม่เหลือ

โทอาบอกทิศทางการโจมตีระรัวเร็ว ฟานตอบรับอย่างฉับไวพอๆ กัน ทายาทตระกูลเอสเซโวลซ์ยิ้มอย่างผู้กำชัยชนะเมื่อรู้ว่าอีกไม่กี่ฟุตเธอก็จะใช้ดาบในมือซ้ายตัดแหวนเนื้อไม้ตรงที่มีคริสตัลฝังอยู่ออกมาสำเร็จ มีปลายตะขอเหล็กข้างหนึ่งฝังอยู่กับเป้าหมายที่ขยับได้จริงแต่ก็ไม่มีทางไหวลำต้นได้ งานนี้ต้องสำเร็จแน่นอน

ลมเย็นพัดวูบแทรกผ่านกิ่งก้านของไม้ใหญ่เข้ามาจากทางด้านหลัง ร่างของฟานไหววูบเมื่อต้นไม้ใหญ่ดันตะขอเหล็กหลุดออกจากลำต้น เธอร้องลั่นเมื่อร่างร่วงหล่นลงกลางอากาศ ยังไม่ทันไรอาการจุกเสียดก็แล่นขึ้นจากหน้าท้องไปทั่วร่างเมื่อเถาวัลย์พาดเข้ากลางลำตัวอย่างแรง

“โอ๊ย!” ฟานร้องเมื่อเถาวัลย์เส้นหนึ่งแทงทะลุขาขวาและแผ่จากเข้ามาในร่างหมายดูดพลังชีวิตจากเธอ มือเรียวสั้นแต่ยังเหวี่ยงดาบในมือตัดเถาวัลย์เส้นนั้นขาดได้ ทว่าเถาวัลย์อีกหลายเส้นกลับพุ่งเข้ามาจากรอบทิศทาง จำนวนมากจนโทอาไม่อาจบอกให้หลบเลี้ยงได้ทัน

ทั้งที่ใจยังสู้แต่ร่างกายที่ถูกสูบพลังชีวิตออกไปกลับไม่ยอมให้ความร่วมมือ ฟานกัดฟันแน่นสั่งให้แขนตัวเองขยับ แม้จะซาไปทั้งร่าง มือเธอก็กำลังขยับดาบ ทว่าเธอรู้ตัวดีว่า เธอไม่เร็วพอจะปกป้องตัวเองจากวิฤตติตรงหน้าได้

“โฮลี่ บาเรีย!” เสียงโทอาดังขึ้นพร้อมมานพลังทรงกลมระเบิดออกจากมิดลันคลุมรอบร่างฟานและตัดเถาวัลย์ทั้งหมดในรัศมีหนึ่งฟุตรอบๆ ไปพร้อมกัน

ร่างหญิงสาวของฟานกลับกลายเป็นเด็กหญิงเมื่อโทอาไม่อาจส่งพลังเพื่อคงร่างผู้ใหญ่ให้ฟานได้อีก

สติของโทอาแทบจะจางหายไปแล้วตอนที่เธอฝันร้ายคาถาสุดท้าย ย้ายร่างฟานออกมาจากบริเวณอันตราย ลำพังพลังของเธอ การเทเลพอร์ตแค่ไม่ถึงยี่สิบเมตรก็เต็มกลิ่นแล้ว

โทอากำลังจะร้ายคาถาที่สามหวังว่าจะปกป้องฟานอย่างเต็มที่แม้ตัวเองจะได้รับผลกระทบต้องกลับไปอีกร่วมสัปดาห์ ก่อนที่คาถาพยางค์แรกจะหลุดออกจากปาก เธอก็เห็นเงาของเสื้อคลุมดำไหววูบผ่านเข้ามาในสายตาที่มองผ่านมิดลัน

เงาของชายหนุ่มสวมเสื้อคลุมดำ ถือดาบสีดำที่มีอักขรมณีสีส้มโชนแสงเจิดจ้าราวกับเปลวเพลิง

ภาพนั้นสะท้อนเข้าไปในดวงตา และฝากความหมายบางประการ ซึมลึกเข้าไปในหัวใจ สติของเธอดับวูบในวินาทีต่อมา แต่ไม่รู้ทำไมโทอาจึงมั่นใจอย่างประหลาดว่า เจ้านายของเธอจะปลอดภัย ผู้มาใหม่จะไม่ปล่อยให้ฟานตาย...ไม่อย่างแน่นอน

และเช่นเดียวกับโทอา สิ่งสุดท้ายที่ฟานเห็นก็คือ ภาพนักดาบไร้เกราะเหล็กเข้าห้ำหั่นกับต้นไม้ที่กินคนและไล่วาคริสตัลเข้าไป เธอมองเสี้ยวใบหน้าจับตานั้นได้แวบหนึ่ง เหมือนจะมองเห็นสีตาเขาทั้งที่อยู่ไกลห่าง

เขาสบตาเธอ และเธอเห็นว่า นัยน์ตาคู่นั้นเป็นสีทองอร่าม

“เอานี่ไปกินซะ! เฟลมสไตรค์!”

เซลเทียบดาบขึ้นเหนือศีรษะฟาดลงไปกลางเป้าหมายเต็มกำลัง แม้คมดาบจะช้าแรกผ่านปรากรการถาวรลย์ไปไม่ถึงลำต้นหลัก แต่เปลวไฟสีส้มแดงกลับลุกติดเนื้อไม้สีขาวย่างรวดเร็ว

“ขอความเร็วเพิ่มกับคาถาทีวีเวทมนตร์ คาถาช่องว่างมิติซูดสามชั้นที่ร้อยแปดสิบองศา” เด็กชายในร่างชายหนุ่มเอ่ยอย่างคล่องปาก

วิญญาณดาบทมิฬซึ่งปรากฏร่างเลื่อนรางอยู่ด้านหลังตอบรับพร้อมร่ายคาถาตามคำสั่งอย่างรวดเร็ว

“ทวิเวทมนตร์สามเท่า เสรีจลิน์ ช่องว่างมิติซูดสามชั้นที่ร้อยแปด-สิบองศา เสรีจลิน์”

“รับทราบครับ! ขอม่านพลังระบุดับบุคคลได้ตำแหน่งหัวใจ ความกว้าง สองฟุต ความสูงหกฟุต!”

เซลเทียสุดหายใจเข้า ใช้เก้าวัลย์ที่พุ่งมาหาเหยียบเป็นฐานติดตัวเข้าไปหาวงเวทสีเงินที่เต็มไปด้วยประจุคาถาวิมินตรา มือกางออกเรียกแห่งน้ำแข็งคมกริบพุ่งลงจากท้องฟ้า เสา้ำน้ำแข็งแตกตัวเพิ่มจำนวนเป็นสามเท่าดึงผ่านอากาศเข้าหาเป้าหมายอย่างแม่นยำ

เซลเทียยกมือขึ้นเตรียมยิงคาถารนูดสนี้ใส่ตำแหน่งหัวใจ ระหว่างเบนศีรษะไปหาโล่ว่าคริสตัลเหนือร่างเด็กหญิงใต้พลังสีเงินของลุงครูชพบว่าเขากลับเห็นร่างหนึ่งนอนพับพาบอยู่หลังก้อนหินไม่ไกลนักในรัศมีโจมตีของตนไม่ปีศาจ เซลเทียแหม่ปาก มือคว่ำกึ่งไม้ใหญ่ที่หมายจะโจมตีเขาไว้แล้วม้วนตัวข้ามมันไปอีกด้านหนึ่ง

“ทำอะไรนะ เซลเทีย”

“ม่านพลัง!” บุตรชายพ่อมดดำแห่งโคลฟสะบัดมือรูด ม่านพลังสีฟ้าก่อตัวขึ้นล้อมร่างใครสักคนที่สลบอยู่ไม่ไกลเอาไว้ทันใด ดวงตากกลมโตทอแววโล่งใจแวบหนึ่ง ก่อนที่เขาจะเบนสายตากลับมาสู่การต่อสู้อีกครั้ง

“โทษทีฮะ มีคนอยู่ตรงนั้นด้วย ช่วยสร้างจังหวะอีกทีนะครับ”

“ได้ ออย่าพลาดอีกแล้วกัน คราวนี้โล่ว่าคริสตัลอาละวาดหนัก ไม่เหมือนเดิม”

“ผมรู้ครับ” เซลเทียรับคำเร็วๆ

ท้องฟ้ายามบ่ายมีดลอย่างกะทันหันพร้อมๆ กับที่ฝนลูกเห็บกรด

พุ่งลงจากท้องฟ้าสู่เป้าหมาย ต้นไม้ใหญ่ชะงักการเคลื่อนไหว เด็กหญิง
ในลำต้นไม้หันมามองเขาด้วยสายตาแค้นเคือง เธอพยายามจะทำลาย
ม่านพลังของลุงครูซ แต่ไม่สำเร็จ เซลเทียยกมือขึ้นใช้นิ้วชี้ซ้ายและนิ้วโป้ง
ขวา นิ้วชี้ขวาและนิ้วโป้งซ้ายเป็นกรอบสี่เหลี่ยม

“ตริง! พันธนาการปฐพี”

พื้นดินที่ถูกสุมพลังชีวิตไปก่อตัวเป็นเหมือนภูเขาหินใหญ่รังต้นไม้อื่น
ขาวไว้ให้เคลื่อนที่ไปไหนไม่ได้ ดินส่วนหนึ่งก่อตัวเป็นลิ้มแหลมยาวตริง
รากไม้และเถาวัลย์ให้หยุดนิ่ง

ในเสี้ยววินาทีที่มันหยุดเคลื่อนไหว เซลเทียก็ใช้คาถาวิงก์ฟุตพุ่ง
เข้าหามัน ดาบในมือขวาเบี่ยงไปทางซ้ายหน่วงทั้งแรงและพลังเวทพร้อม
โจมตีเด็ดจึก ทำมกลางไอน้ำจากคาน้ำแข็งและลูกเห็บ

ดาบสีนิลตัดแฉลบลงไปใต้น้ำไม่เฉือนเอาวัตถุแวววาวสีขาวหลุด
ออกมาจากลำต้นลอยกระเด็นไปตกบนพื้นหญ้าเป็นอย่างแรก

เขาชะงักท่าเปลี่ยนฟุตเวิร์กติดตัวกลางอากาศแล้วพาดดาบผ่า
ต้นไม้ใหญ่ออกเป็นสองท่อน คมดาบบิดเบี่ยงไปทางขวา ก่อนถึงม่านพลัง
สีเงินเพียงไม่ถึงฟุต จากนั้นก็ถูกเสียบกลับเข้าฝัก ร่างสูงทั้งตัวลงพื้นรับ
ตัวเด็กหญิงในม่านพลังสีเงินได้พอดีพอดี

ดวงตาเบิกกว้างและสีหน้าแค้นเคืองของเด็กหญิงยังคงอยู่บน
ใบหน้าสองสามวินาที ก่อนที่เธอจะหลับตาลงและหมดสติไป ไม่มีความ
แค้นเหลืออยู่อีกแล้ว มีแต่ความเศร้า น้ำตารินออกมาจากนัยน์ตาทั้งสอง
อย่างเงียบๆ เมื่อร่างกายรับรู้ว่ามีร้ายของเธอบจบลงแล้ว

“ปลอดภัยแล้วละ” เซลเทียลูบเส้นผมสีน้ำตาลของเด็กหญิงเบาๆ
พอช่วยออกมาได้แล้วเขาถึงเพิ่งเห็นว่า เด็กอายุไม่เกินเจ็ดปีคนนี้สวมชุด
นักบวชระดับสูง เขาไม่แน่ใจว่าฐานะของเธอสูงส่งแค่ไหนในหมู่บ้านนี้
จนกระทั่งได้ยินเสียงวิญญูณดาบให้ข้อมูลรวบรัดว่า

“นักบวชธิดาปฐพี ผู้เชื่อมต่อกับผืนดินและธัญญาหาร เป็นเด็กผู้หญิงอายุเจ็ดถึงสิบเจ็ดปี ปกติทำหน้าที่สวดภาวนาและอวยพรให้พืชผลเติบโต” ครูชแบมมือรับคริสต์ศตวรรษที่ลอยเข้ามาอยู่ในมือโป่งใสของตน แล้วส่งมันให้เซลเทียเก็บเข้าลูกแก้วเก็บของ

“เธอมาอยู่ที่นี่ได้ไงกันเนี่ย แล้วยังในสภาพนั้นอีก” เซลเทียวางร่างบอบบางนั้นลงที่กองหินใหญ่ข้างกันกับร่างเด็กผู้หญิงอีกคนซึ่งยังได้มานพลังของเขาปกป้อง

“ฉันก็ไม่รู้ จะดูความทรงจำให้ นายไปดูเด็กอีกคนเถอะ”

“ครับผม”

เซลเทียปล่อยให้ลุงครูชตรวจสอบความทรงจำของนักบวชน้อย ขณะที่เขาคลายมานพลังแล้วตรงเข้าไปดูอาการเด็กหญิงอีกคนหนึ่ง เขาเพิ่งเห็นเธอหลังเริ่มต่อสู้แล้วราวๆ สองนาที่ แต่เดาจากแผลตามร่างกายแล้ว เธอคงหันมาต่อสู้กับต้นไม้และบาดเจ็บสลบเหมือนตีก่อนเขามาถึง
โอ...กล้าหาญน่าชื่นชม แต่ดวงช่วยได้อีกที่ดันมาเจอสัตว์ประหลาดที่ห่างชั้นจากสัตว์ประหลาดทั่วไป

“ตายละ!” ทายาทพอมดมด้าร้องเมื่อเห็นเลือดซึมออกมาจากด้านหลังศีรษะของเด็กหญิง แต่นั่นยังไม่แยเท่ากับเห็นร่องรอยการสูบลพลังชีวิตอยู่บนแขนและขาของเธอ เซลเทียรีบจับชีพจรก่อนเป็นอย่างแรก ตามด้วยพยายามใช้เวทมนตร์จับกระแสพลังเวท

สัญชาตญาณพอมดมด้าในสายเลือดทำงานตามประสงค์อย่างรวดเร็ว เขารู้แล้วว่าเธอยังไม่ตายและไม่ได้บาดเจ็บหนัก พลังชีวิตร่อยหรอไปเล็กน้อยเท่านั้น ที่สลบคงเพราะตกใจและบาดเจ็บมากกว่า

เซลเทียหันไปหาลุงครูชที่ละจากร่างนักบวชน้อยแล้ว สีหน้าของวิญญาณดาบเหมือนจะซีดลง ครูชจะเป็นอย่างนี้ทุกครั้งทีอ่านความทรงจำของใคร และคงเพราะรู้ว่าคาถานี้จะมีผลข้างเคียงต่อผู้ใช้โดยตรง

จึงไม่เคยยอมปล่อยให้เขาใช้คาถานี้ด้วยตัวเองเลย

“อีลลิ่ง สแควร์” ครูชรัยคาถารักษาให้เด็กหญิงผู้มีผมสีแดงอมชมพูแปลกตาที่กำลังนั่งหลังพิงอกเซลเทีย

แผลถลอกหายวับไปเหมือนเป็นเรื่องโกหก แต่ร่องรอยแผลจากการดูพลังชีวิตและรอยซ้ำใหญ่จนน่าสยของบนแขนขาเธอไม่เคยหายไปด้วย

“เรื่องปกติ ไม่ต้องทำหน้าที่แบบนั้นหรอก” ครูชบอกเซลเทียเบาๆ เมื่อสีหน้าเจ้านายตัวเด็กของเขาเริ่มทำหน้าที่เหมือนจะร้องไห้ เซลเทียอ่อนไหวง่ายกับความเป็นความตายของคนอื่นเสมอ อาจจะมีข้อยกเว้นถ้าอีกฝ่ายพุ่งเข้าใส่แบบหมายชีวิตก่อน

เด็กชายในร่างชายหนุ่มพยักหน้าพลางสูดน้ำมูกเบาๆ ก่อนจะพุ่งร่างเด็กหญิงขยับเพื่อสำรวจแผลที่หลังสี่ระชะอีกครั้ง

เห็นภาพแบบนี้แล้วครูชก็ต้องย่ำเตือนตัวเองไม่ให้ลืมข้อเท็จจริงที่ว่า ถึงจะพื้นฐานนิสัยอ่อนโยนกว่าวาเทีย แต่เซลเทียก็เป็นพอมดดำเต็มตัว สัญชาตญาณของพอมดดำไม่เคยหายไปไหน มันแค่สงบนิ่งเพราะเซลเทียยังไม่ต้องใช้มันป้องกันตัวเท่านั้น หากมีตัวกระตุ้นที่เหมาะสม เช่น ศัตรูหมายเอาชีวิตเขาและครอบครัว...เด็กชายวัยสิบเอ็ดปีก็กลายเป็นมฤตยูได้เหมือนกัน

และเรื่องนั้นครูชคิดว่าเขาเห็นมาครั้งเดียวก็เกินพอแล้ว เขายินดีจะทำทุกอย่างเพื่อปกป้องเซลเทียจากความปวดร้ายใดๆ ที่วาเทียเคยเผชิญ

มันจะต้องไม่เกิดขึ้นอีกในทุกกรณี แม้ไม่ได้สาบานออกมาดังๆ ทั้งเขาและวาเทียก็ปฏิญาณตรงกันโดยไม่ต้องออกปากตกลง

กระแสพลังเวทของคนจำนวนไม่น้อยยปรากฏขึ้นห่างจากบริเวณเนินหญ้าที่เคยมีต้นไม้ใหญ่ยืนต้นอยู่ไม่มากนัก ท้องฟ้าที่มีเมฆครึ้มทั้งจาก

อิทธิพลของต้นไม้ปีศาจและคาถาฝนลูกเห็บของครูชกลับมาสว่างไสวด้วยแสงแดดยามบ่ายอีกครั้งแล้ว

เซลเทียขยับตัวหลบหลังเงาก่อนหินใหญ่พร้อมกับที่เสียงของลุงครูชที่มีเขาเท่านั้นที่ได้ยินดังขึ้น “คอคดาเรีย” ทศนวิสัยดวงตาขวาของเซลเทียขยายขึ้นหลายเท่า จนเขามองเห็นร่างกลุ่มคนที่เพิ่งมาถึงสนามรบของเขาได้ชัดเจน

“เหวอ...ดีเป็นบ้าเลย” เซลเทียอุทาน เมื่อเห็นกลุ่มคนสวมเครื่องแบบสีแดงเข้ม สวมหน้ากาก มีตรากุหลาบโลหิตสีดำบนหลังเสื้อเต็มตา

“กลุ่มเดิมที่มาหาเรื่องเราใช่ไหม”

“ฮะ ผมเห็นผู้หญิงที่เราเจอคราวก่อน” ...ผมแดงหยักศกปล่อยยาวอย่างนั้นไม่ผิดตัวแน่

พวกเขากำลังตรงมาทางนี้ ตามซากต้นไม้และร่องรอยความเสียหาย เซลเทียเหลือบมองนักบวชธิดาปฐพีแวบหนึ่ง เธอไม่มีร่องรอยบาดเจ็บใดๆ เลย และคงไม่มีความทรงจำเกี่ยวกับเรื่องเมื่อครู่เหลือแล้วด้วย เขาควรจะส่งเธอไปที่หมู่บ้าน ส่วนสำหรับเด็กอีกคนนั้น...

แผลที่ถูกคุณพลังชีวิตต้องได้รับการรักษาอย่างถูกต้อง ไม่เช่นนั้นเธออาจจะมีแผลเป็นติดตัวไปตลอดชีวิต และถ้ารักษาผิดพลาดก็อาจเป็นอันตรายถึงตาย ไม่มีหมอหรือผู้ใช้เวทมนตร์ฝีมือดีอยู่แถวนี้ หรือถ้ามีก็ต้องไปทำเรื่องขอจากเธลเกียซึ่งจะกินเวลาหลายชั่วโมง ซ้ำเกินไปสำหรับการเริ่มรักษาขึ้นต้น

เซลเทียตัดสินใจอุ้มร่างเด็กหญิงผมแดงขึ้นแล้วลี้วงนาฬิกาพกเคลื่อนย้ายสถานที่ออกมา เขาปรับพิภักดวงหน้าไว้แล้ว แคคตปุ้มกรีกเดียวกันจะไม่มีใครตามหาเขาพบ

ครูชเหลือบมองเขาด้วยสายตาระแวงระวัง “จะพาไปด้วยเหวอ”

“ปล่อยไว้ไม่ได้นี่ครับ เสียงเกินไป ยังมีร่องรอยเกี่ยวพันกับไลร่า คริสตัลอย่างนี้ เธอคงถูกพวกกองพันกุหลาบโลหิตจับไปแน่”

ดวงตาสองสีคาดทับด้วยรอยสักสีดำของร่างโปร่งแสงมองสีหน้าจริงจังไม่ยอมแพ้ของเด็กชาย แล้วพยักหน้าก่อนสลายตัวเข้าไปในดาบ

“ทำตามที่นายอยากทำเถอะ ฉันไม่คัดค้าน แค่อยากเตือนให้วางแผนหลังรักษาเสร็จไว้ด้วย”

เซลเทียยิ้มกว้างรับ “อะ หายห่วงได้เลย”

เขากดปุ่มนาฬิกาพก แล้วร่างเขาที่อุ้มเด็กหญิงไว้ก็สลายเป็นละอองแสงสีฟ้าหายไปก่อนที่กองพันกุหลาบโลหิตจะมาถึงไม่กี่นาที

“ละหมดเลย” ซีเลีย สาวผมแดงหุ่นอวบอัดตะเซากดดันไม้ที่
กลายเป็นน้ำแข็งอย่างแรงจนก้านหักเปื้อะ เมอร์ลิน สาวผมทองตัวสูงขยับแว่นตาพลาจอนหายใจอย่างผิดหวัง

“มาไม่ทันอีกแล้ว เพราะมัวแต่รอใครบางคนเคลียร์เรื่องไร้สาระแท้ๆ”

ซีเลียหันขวับ รีบสาวเท้าสวมบูตสั้นสูงมาจ้องหน้าสาวตัวสูงกว่าเขม็ง

“จะหาเรื่องฉันแล้วบอกว่าภารกิจเจรจาขอใบผ่านทางของฉันไม่สำคัญั้นหรือ ก็ดีกวางานขยะ หาพวกฟ้องไม่มีคุณภาพเพิ่มอย่างเธอแล้วกัน ยัยสี่ตา!”

“งานฉันไม่ใช่งานขยะ! ถ้าเธอกล้าพูดอีกคำละก็...”

“ฉันจะรายงานท่านทูริส จะไม่ลืมรายละเอียดเด่น่าสังเวชทุกประการด้วย” เสียงเย็นชาจากชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ผมสีเงินยาวสยายถึงเอวตั้งขึ้น ดวงตาสีมรกตหลังแว่นตาบางๆ ฉายแววเอาจริง

สองสาวตัวแข็งไปทันที ไม่มีใครกล้าเถียงออสวัลด์...คนสุดท้ายที่

ทำแบบนี้ไม่มีเวลาไม่ถึงสามวินาทีในการกรีดร้องก่อนที่จะถูกพลังเวทสายลมคมกริบทะลวงร่างพรุน

“ไม่มีใครรู้ नामสกุลที่แท้จริงของออสวัลด์ อาจจะยกเว้นท่านทูริสใครๆ ในกองพันกุหลาบเลือดรู้จักเขาในนาม ออสวัลด์ โบเรียส หรือ จ้าววายุ ออสวัลด์ ทุกคนที่เข้าร่วมกองพันต้องเชื่อฟังรองหัวหน้าทั้งสาม แต่ใครๆ ก็รู้ว่า ออสวัลด์อยู่บนสุดของพีระมิด เป็นรองท่านทูริสแต่ผู้เดียว

เขาเป็นอัศวินกองพันกุหลาบโลหิตคนแรกของหน่วย เป็นผู้จรรักษ์ภักดีหมายเลขหนึ่งของท่านทูริส ขึ้นชื่อลือชาเรื่องความเข้มงวดไม่ยอมผ่อนปรน เป็นทั้งอัศวินที่ถูกต้องของสภานักรบจิตฟานและผู้ครอบครองพลังควบคุมสายลมสมบูรณ์แบบชนิดที่จอมเวทที่ไหนก็ทำไม่ได้

ออสวัลด์ปล่อยให้สายลมท่องทุ่งยามบ่ายพัดปะทะแผลเป็นคางกลางใบหน้าและแทรกผ่านเรือนผมสีเงินยวงไปซ้ำๆ เขาสูดหายใจเข้าแล้วหันมาทางซากสนามรบที่เพิ่งมีผู้กำชัยไปสดๆ ร้อนๆ อีกครั้ง

“พักเรื่องเถียงกันไว้ทีหลัง ตอนนี้เริ่มการตรวจสอบร่องรอยได้ ไข่ว่าเราจะกลับไปมือเปล่าหรือก ยังไงเสีย ตอนนี้ท่านทูริสก็สนใจคนมากกว่าของอยู่แล้ว”

“หมายถึงดัสต์ คลิฟเวอร์ หรือ โจรแมวดำฟีโลนัละคะ” เมอร์ดูนถามระหว่างกำกับให้ลูกน้องนำอุปกรณ์ตรวจสอบเวทมนตร์ออกมา เวทมนตร์ของพวกเขาจี้จำกัด เธอมาใช้พรำเพื่ออย่างพวกผู้ใช้มนตราไม่ได้

ออสวัลด์ถอดแว่นตาออกมาเช็ดด้วยผ้าเนื้อเนียน “ก็ทั้งคู่นั้นแหละ นอกจากท่านทูริสแล้ว ไม่ควรมีใครครอบครองความสามารถพิเศษในการตรวจจับได้ว่าคริสตัลอีก ท่านจึงสนใจคนคู่นั้นเป็นอย่างมาก”

“ข้อมูลทักษะของพวกเขาจึงเป็นประโยชน์หากจำเป็นต้องปะทะกับเราลินะ” ซีเลียสรูปลังๆ กับตัวเอง

อัศวินกุหลาบเลือดหมายเลขหนึ่งยังมีบางๆ แต่ให้ยมเกรียม
“ถูกแล้วละ สิ่งใดที่ท่านทูลริสต้องการ ท่านจะได้มันเสมอ ออสวัลด์
โบเรียส ขอสาบานด้วยชีวิต!”